

George Washington



Handwritten: *Gu...*
J

De Kra



gunning 25. 5. 13
me



W. Hazenberg

Jezus, de Geneesheer,

of

De Kranken door Christus genezen.

DOOR

D^r. W. HAZENBERG.

Wie GRATIS
meer van deze lectuur
verlangt vrage
D^s. W. HAZENBERG.
Postbus 134, AMSTERDAM.

Snelpersdrukkerij — J. VAN PETEGEM.

VEENDAM.

acc.



gpc.
Juning 25. B. 1³

Jesus, de Geneesheer.

of

De Kranken door Christus genezen.

door

Ds. W. Hazenberg.

RIJKSUNIVERSITEIT TE UTRECHT



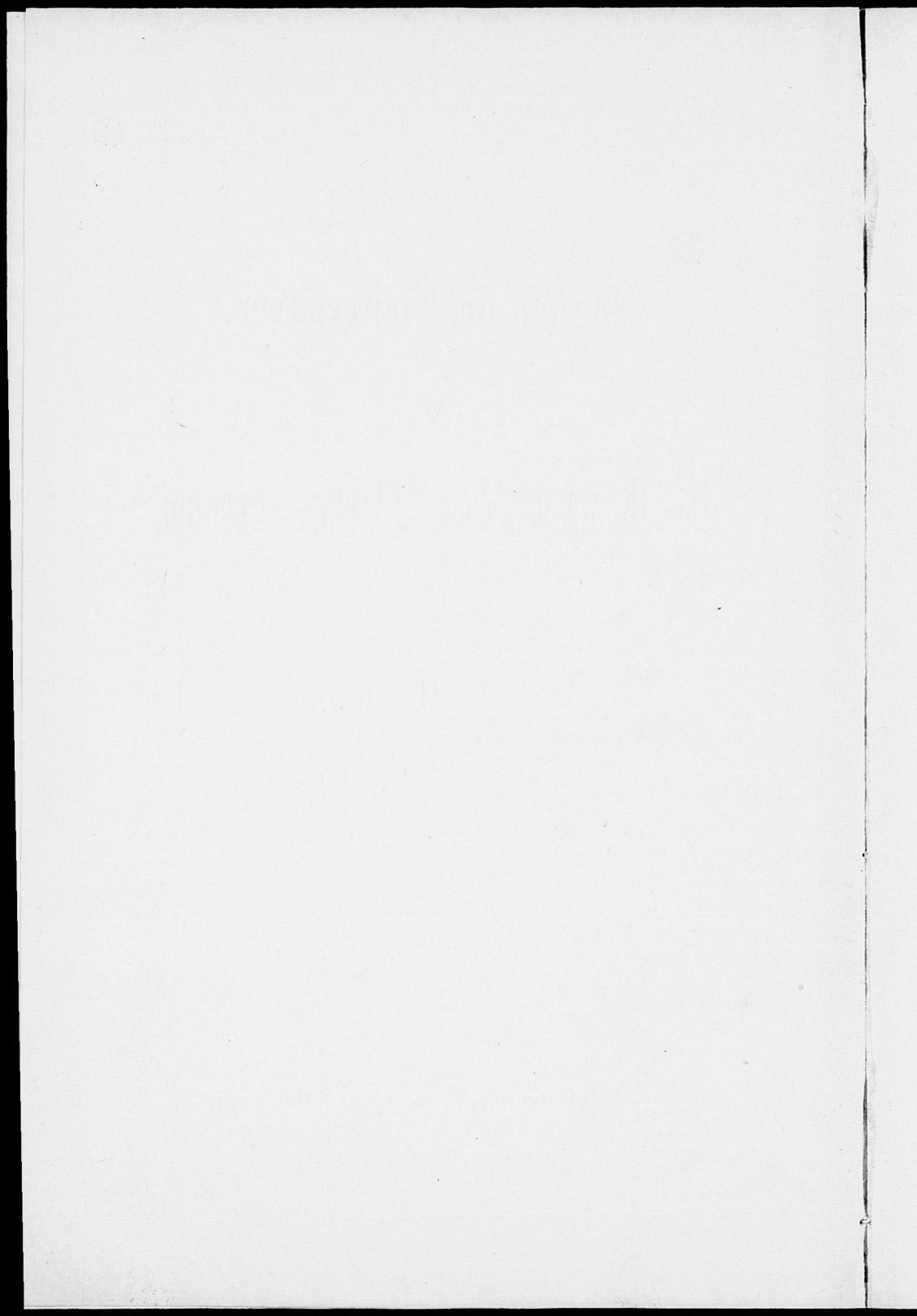
2723 918 9

Snelpersdrukkerij — J. van Petegem.

V E E N D A M.

[Ca. 1893]

(in p. 9, 10)



DE KRANKEN DOOR CHRISTUS GENEZEN.

Jezus, de Geneesheer.

»En als het laat geworden was, hebben zij velen van den duivel bezeten tot Hem gebracht en Hij wierp de booze geesten uit met den woorde, en genas allen, die kwalijk gesteld waren; opdat vervuld zou worden, dat gesproken was door Jesaja, den profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op zich genomen en onze ziekten gedragen.

Mattheüs 8 v. 16 & 17.

Bovenstaande woorden zijn rijk van inhoud, zoo rijk, dat eene behoorlijke behandeling aller zaken, daarin vervat, een groot boek zouden uitmaken, zoodat ik mij thans bij eenige der voornaamste zaken zal hebben te bepalen.

In deze woorden zien wij Jezus bezig, om aan zieken, kreupelen, dooven, blinden, van den duivel bezeten, en met welke lichaams- of geesteskwalen ook bevangen volkomene herstelling te bezorgen. De Heiland betoonde Zich immer bereid, aan hulpbehoevenden naar lichaam of geest de behulpzame hand te bieden, en daar in Zijn vleesch God was geopenbaard, onafscheidelijk met Hem vereenigd, zoo vermocht Hij te doen, wat dezen van Hem verlangden

Het Vaderhart en de Vaderkracht

waren Hem geschonken, vandaar de groote wonderen, die tot heil der menschheid door Jezus verricht werden. De Vader, door liefde bewogen, had Zijnen Zoon aan de wereld tot hare behoudenis gegeven, en terwijl Deze het afschijnsel van Gods heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid was, zoo wordt de liefde des Vaders tot de verloren menschheid in den Zoon geopenbaard, al Zijn vermogen bij elke mogelijke gelegenheid aanwendende tot leniging der smarten, tot vertroosting der treurigen, tot versterking der zwakken, tot genezing der zieken en tot vergeving der schuldigen.

Duizenden overvielen den goddelijken Menschevriend met hunne verschillende smarten, krankheden en ellenden, echter wees Hij nimmer iemand af, nimmer zeggende, dat het werk voor Hem te veel of te zwaar werd, al was het ook, dat Hij geen tijd had, om te eten. De wonderbare liefde, waarmede de Heiland tot de menschheid is beziel, dreef Hem gestaag tot de hulp der ellendigen aan. De menschenliefde en Zelfverloochening des Heeren had nu reeds algemeene vermaardheid verkregen, zoodat men van alle kanten met zieken en bezeten kwam opdagen, zonder

zels den behoorlijken tijd in acht te nemen, waarvan onze gekozen tekstwoorden het bewijs leveren, daar gezegd wordt: »En als het laat geworden was, hebben zij velen van den duivel bezeten tot Hem gebracht. Zeer licht was de Heiland maar pas met Zijne discipelen van het dagwerk teruggekeerd, zijnde onder anderen ook met den hoofdman over honderd in aanraking gekomen, wiens knecht op Zijn bevelwoord genezen was, en tevens had Hij de moeder van Petrus' vrouw door aanraking harer hand van de koorts verlost en eer Hij gelegenheid had, naar het schijnt, iets tot eigen verschepping te genieten, bevindt zich eene talrijke schare rondom de deur, wachtende, niet op de beroering des waters van Bethesda, maar op de aanraking der hand van den Zoon Gods, opdat krankheden van hen mochten wijken en duivelen van hen uitvaren. De ervaring had in dezen tijd reeds geleerd, dat noch duivel, noch krankheid tegen Zijn goddelijk machtwoord bestand was, uit kracht waarvan men zich van nabij en van verre, met kleine en groote kwalen, in vol geloofsvertrouwen tot Hem wendde en waarlijk werd men in dat geloof niet beschaamd gemaakt, want er staat: »En Hij genas allen, die kwalijk gesteld waren.«

Uit deze laatste woorden toch blijkt het duidelyk, dat hier geen gewone medicinale kunst in het spel was, want niet alleen was de genezing oogenblikkelijk, zoo het schijnt, maar tevens algemeen, terwijl de medicinale genezing, zoo

ze nog al eens mag plaatshebben, meestal langzaam gaat, terwijl zij in vele gevallen ten eenenmale vruchteloos wordt bevonden. Dus was het niets minder dan goddelijke kracht, die bij deze soort genezing in werking trad.

In onze dagen zijn er menschen, die de wonderen des bijbels ontkennen, ze als onmogelijk beschouwen, daar ze, zoo men meent, met de onveranderlijke natuur-wetten zouden in botsing komen en de verstoring van het heelal zouden ten gevolge hebben; laten die wereldwijzen in hun ongeloof tot hun eigene verantwoording volharden, doch de kinderen Gods, die met aanbidding de wonderwerken des Heeren erkennen, vinden hierin, in verband met de profetische voorzeggingen, een sterk bewijs, dat Jezus van Nazareth waarlijk de Christus en Zaligmaker der wereld is. De Evangelist Mattheüs was blijkbaar zoozeer door het feit getroffen, dat deze wonderbare genezingen door Jezus Hem als den van ouds beloofden Messias deden kennen, dat hij hierbij de woorden uit Jes. 53 v. 4 aanhaalt en zegt: »Opdat vervuld zou worden, dat gesproken was door Jesaja, den profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen.

Paulus zegt: Onze godsdienst is een redelijke godsdienst, en zoo moet men op haar gebied ook het verband tusschen oorzaak en gevolg kunnen opsporen en aldus brengt Mattheüs ook oorzaak en gevolg samen, beweerende, dat al deze zieken en bezetenen gene-

zen werden als gevolg van het feit, dat de voorheen beloofde Messias thans Zich onder de menschen bevond. Mattheüs gewaagt hier van krankheden opnemen en ziekten dragen door Christus, in verband met hetgeen Jesaja van het werk van den Messias gezegd heeft.

De Apostel Petrus bezigt dezelfde bewoording omtrent het dragen onzer zonden door Christus: »Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam heeft gedragen op het hout,« 1 Pet. 2. v. 24, tot een blijk, dat de aard van dit dragen door Hem, van zonde en ziekte beide, in den zelfden zin moet verstaan worden. Het lijdt geen twijfel, dat velen door alle tijden heen van het dragen der zonden der wereld door Jezus een onredelijk en dus onbijbelsch begrip gehad hebben. Veelal verstaat men onder het dragen der zonde door Jezus, alsof Hij de eenwige straf der wereld werkelijk in volle mate zou getorscht hebben in Zijn lijden en sterven en daardoor aan Gods recht geheel zou voldaan hebben, uit kracht waarvan zou, dat het gansche menschedom zou moeten zalig worden volgens de rechtvaardigheid Gods, dewijl het duidelijk in de Heilige Schrift geleerd wordt, dat het plaatsvervangend offerwerk van Christus voor de geheele wereld geweest is, gelijk de Apostel Johannes zegt, dat Christus eene verzoening voor de geheele wereld is, en Paulus, dat God in Christus de wereld, niet een weinig uitverkoren, met Zichzelf was verzoenende.

Had er nu door het zondedragen door Christus eene letterlijke beta-

ling plaats in volle mate van de gemaakte schuld der wereld voor God, dan zou God niemand kunnen laten verloren gaan, dat nu echter niet het geval is en daarom moet dat stelsel noodzakelijk onwaar en onbijbelsch zijn.

Wij hebben de verlossing door Zijn bloed, doch zulk eene verlossing moet niet op eene onredelijke, tegenstrijdige en onbijbelsche wijze toegepast worden, waardoor men aan des menschen verstand onnoodige ergernis geeft, en God er tevens door onteert.

Wanneer wij dus letten op den aard van het dragen der ziekte door Christus, dan zal ons daardoor tevens de aard van het dragen onzer zonden door Hem ook meer duidelijk worden.

De liefde, die Christus tot den mensch heeft en de daaruit voortvloeiende begeerte tot zijn tijdelijk en eeuwig welzijn, veroorzaakt dit dragen der zonde en ziekte en stelt het daar. De menschenliefde, die Christus bezat, veroorzaakte Zijn diep en innig medelijden met den kranke, deed hem waarlijk niet in letterlijken, maar in geestelijken zin zijne krankheid dragen. Christus stelde Zich als in de plaats des zieken en gevoelde in Zijne heilige, liefdevolle ziel, alsof Hij Zelf inderdaad krank was. Het is, alsof Paulus van des Heilands medegevoel het bevel heeft afgeleid, om blijde te zijn met de blijden en te weenen met de weenenden en die andere voortreffelijke woorden van: Draagt elkanders lasten en vervult alzoo de wet van Christus.«

Wij kunnen dus in zekeren zin

ook nog heden de krankheden en ziekten van anderen dragen, vooral van hen, die ons zeer dierbaar zijn, zoodat we ons gevoelen, alsof we zelf met die krankheden bezocht zijn en zelfs zouden we er een dieper gevoel van in onze ziel kunnen omdragen, dan de kwaal in werkelijkheid is. Wij kunnen ons in dezen wel niet met Christus gelijk stellen, daar niet enkel Zijn medegevoel dieper en reiner moet zijn dan het onze, waar Hij tevens het vermogen bezit, die weg te nemen, wanneer de lijders slechts tot Hem geloovig de toevlucht nemen, dat echter bij ons niet het geval is, hoewel alle leden ook medelijden, wanneer een lid lijdt, hoe gaarne wij ook de ziekte en smart zouden wegnemen van hen, die ons zoo nauw aan het hart liggen. Zoo moeten wij dan ook niet denken, dat Christus met het dragen onzer ziekten heeft opgehouden, nadat Hij gestorven, opgestaan, ten hemel gevaren en aan Gods rechterhand gezeten is, maar blijven gelooven, dat Hij nog voortaan onze ziekten draagt, zoo dikwijls daartoe aanleiding bestaat. Christus heeft ze gedragen, draagt ze en zal ze steeds blijven dragen. Of heeft Christus nu met ons geen medegevoel meer, en heeft Hij Zich tegen onze aardse ellenden verhard, nadat Hij aan Gods rechterhand heeft plaats genomen. Gode zij dank, dat zulks geenszins 't geval is. Luister eens, wat de schrijver aan de Hebreërs ons raadt, ziende op Christus verhooving: Dewijl wij dan een grooten Hoogepriester hebben, die door de hemelen doorgegaan is, namelijk

Jezus, den Zoon van God, zoo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen en hoogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde.« Hebr. 4 v. 14 en 15.

Het voortdurend medelijden van den verhoogden Heiland en Hoogepriester met de ellenden der menschheid en dus ook Zijn voortdurend dragen derzelve, diende alleen voldoende te zijn, om het algemeen gangbare gezegde te mistrouwen, dat Christus thans niet meer, gelijk in vroegere dagen, zoo onmiddellijk en wonderbaar de zieken genezen wil, of met korte woorden: »De tijd der wonderen is voorbij.« Er bestaan heden in hoofdzaak twee gevoelens aangaande de wonderwerken: de een, dat ze uit den aard der zaak nimmer kunnen gebeuren, de ander, dat ze uitsluitend tot het verleden behoren en men ze dus niet meer verwachten mag en ik weet haast niet te bepalen, wat de grootste ongerijmdheid in zich bevat, vooral wanneer men het wonderwerk beperkt tot de onmedicinale, oogenblikkelijke en goddelijke genezing des lichaams, het onderwerp, thans onder behandeling. Behelst het laatstgenoemde gevoelen waarheid, dan is het woord van Jezus: »Het is u nut, dat ik wegga,« niet vervuld geworden, althans met betrekking tot duizenden van zieken, die vele jaren onder ziekten en smarten gebukt gaan, die Jezus, wanneer men zich voor dat doel tot Hem wendde, toch wegnam, toen Hij

nog in het vleesch op aarde wandelde. Vandaar, dat er ongetwijfeld menige zucht aan de ziel der lijdens ontglipt: »Och! dat die goede oude tijden nog eens terug kwamen, dat men maar zoo rechtstreeks tot Jezus kon gaan, om door Hem op eens, zonder kosten genezen te worden!« Deze angstkreten uit men, omdat men niet geloofd, dat Jezus ook op dit gebied gisteren en heden en tot in der eeuwigheid dezelfde is, terwijl men in den algemeenen stroom des ongeloofs zijns tijds zit verward. Een oneindig groot getal toch heeft sedert het vertrek van Jezus naar den hemel, de ervaring der twaalfjarige lijdens, in het Evangelie vermeld, opgedaan, van onder vele medicijnmeesters veel geleden te hebben, en onder dat alles steeds erger geworden, totdat het verlies der aardse bezitting het voortgaan in den medicinalen weg belette.

In Zuid Afrika althans, al waar wij met vele zieken in aanraking zijn gekomen, hebben we dikmaals zulke klaagtonen vernomen, echter dikwijls met de troostrijke bijvoeging, dat hun lichaams-toestand aanmerkelijk was verbeterd, sedert ze geheel van het medicijngebruik hadden afstand gedaan, al hadden ze ook niet op Jezus tot genezing vertrouwd, en heel waarschijnlijk zouden velen in Nederland ook beter doen, in krankheid zich geheel aan de heilzame werking der natuur over te geven, dan zich aanhoudend onder medecinale behandeling te stellen. Een klein boekje in het Engelsch,

bestaande uit getuigenissen van meer dan dertig der beroemdste doktoren der aarde, heeft mij in dit gevoelen gesterkt en bevestigd.

In dat boekje wordt o.a. gezegd, dat de medicijnen meer menschen gedood hadden, dan alle oorlogen, hongersnooden en pestelentien tezamen en dat alle medicijnen vergiftig zijn en eene verderfelijke uitwerking op des menschen lichaam hebben, en dat de medicijnen, hoewel ze somwijlen een geringe kwaal mochten tegengaan, later dikwijls eene ongeneeselijke kwaal aanbrachten, zoodat het, over het geheel genomen, voor den kranke het veiligst is, geheel geene medicinale hulp in te roepen, zijne kwaal aan de natuur over te geven, dewijl er groote kans bestond, dat de toegediende medicijnen meer kwaad zouden doen dan goed, daar er ook meer menschen krank zijn ten gevolge van medicijngebruik, dan door alle andere oorzaken tezamen. Ik durf mijzelf niet opwerpen als een deskundige op dit gebied, maar schrijf slechts terneer, wat geleerde mannen van het vak hebben betuigd.

Deze doktorale getuigenissen waren door iemand in Amerika, die ook niet veel in dokters geloofde, uit verschillende boeken bijeenverzameld en aldus in een klein geschrift aan het publiek te nutte gegeven. De eenparige getuigenissen dier beroemde mannen pleiten ook niet sterk voor het feit, dat de medicijnkunst een zegen voor de menschheid en eene instelling Gods zou wezen, gelijk dit niet zelden door zoogenaamde godge-

leerden beweerd wordt. God heeft blijkbaar Zijn Zoon als heelmeeester der menschen lichamen gesteld, gelijk Mozes reeds tot Israël zeide: Ex. 15 v. 26: De Heer is uw heelmeeester, en aldaar de voortdurende gezondheid van de volhardende gehoorzaamheid aan Gods geboden verbindt. God had ook dan onder Israël volstrekt geen medicijnmeesters verordend, en wordt het al gezegd, dat koning Asa in zijne krankheid naar medicijnmeesters ging en niet naar den Heer, Dien hij in zijne geesteloosheid en atval voorbijging, zoo wordt eraan toegevoegd, dat hij stiert, als eene stilzwijgende aanwijzing van des Heeren ongehoogen over zijn ongeloovig gedrag.

Werden de kinderen Israëls in de woestijn door de vurige slangen gebeten en erkenden zij hunne zonde als de oorzaak van dit kwaad, zoo werd Mozes niet door God bevolen, eene groote hoeveelheid medicijnen te bereiden, om het slangengif tegen te werken, maar hij ontving van God het bevel een koperen slang aan eene stang te hechten, opdat de gebetenen door het zien op die slang genezing mochten erlangen, welke kopere slang naar Joh. 3 v. 14 een voorbeeld van Christus was, die waarlijk de Heelmeeester van den ganschen mensch is, naar ziel en lichaam beide. Ook Hiskia bad in zijne doodelijke krankheid tot God om genezing, en ontving op zijn gebed de belofte van eene 15jarige verlenging zijns levens, terwijl de vijgepleister, door Jesaja ten gebruike op zijn gezwel bevo-

len werd, niet als een medicijn, waaraan geene behoefte bestond maar als een *teeken* zijner genezing, waarom hij als eene versterking zijns geloofs gevraagd had.

Terwijl dus God Christus als een heelmeeester des lichaams voor alle tijden heeft ingesteld, die uit kracht Zijner onveranderlijke menschenliede een Hoogepriesterlijk drager der ziekte is, zoo is er voor dit doel niet enkel geen tweede instelling noodig, maar is het tevens te verwachten, dat elke poging, om iets aan deze instelling Gods toe te doen, noodlottige gevolgen moet hebben, gelijk in de Heilige schrift geleerd en door de ervaring aller tijden ook bevestigd wordt.

Zullen wij nu nog dien goddelijken, lievelijken en veiligen heelmeeester voorbijgaan en de toevlucht nemen tot onze medemenschen, die misschien zelf godloochenars zijn en stellen daar ons leven in gevaar, door allerlei soort vergiftige stoffen te verslinden en daarna misschien, indien wij het leven er niet bij inschieten eene rekening ontvangen, die het haar onzes vleesch van angst doet te berge rijzen, of zoo we er zelf al onder bezwijken, dan wellicht benevens het treuren over ons verlies, onze achtergelatene, dierbare betrekkingen ook nog door datgene,— wat misschien het middel onzes doods was,— op zware wijze belast worden?

Dewijl Christus Zijn gansche, aardsche leven door aller menschen krankheid droeg, met innig medelijden als Hoogepriester over

dezelve in Zijn heilige Ziel vervuld, en die nog heden aan des Vaders rechterhand het dragen onzer ziekten niet kan nalaten, zoo laten wij dan ook in dezen de begeerte Zijner ziel vervullen, en tevens ons persoonlijk geluk bevorderen, door in het vaste geloofsvertrouwen onder de belijdenis van zonde als oorzaak der ziekte, haar aan onzen dierbaren Zaligmaker overgeven, tot de verheerlijking Gods.

Het geloof aan het opnemen der krankheid en dragen der ziekte door den Heer, zoowel op aarde als in den hemel, deed ongetwijfeld den Apostel Jacobus schrijven: »Is iemand krank onder u, dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren. En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heer zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden. Belijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt; want een krachtig gebed des rechtvaardigen vernag veel.« Jac. 5 v. 14—16. Wat christen zal durven ontkennen, dat dit bevel van Jacobus door alle tijden heen voor des Heeren gemeente geldig is! Toch is het waar, dat velen in onze dagen spreken en schrijven omtrent des Heeren werk tot genezing, alsof dit Apostolische bevel had uitgediend, en sommigen durven betoogen, dat het voortdurend geloof aan genezing alleen door middel van het gebed, zonder het gebruik van dokter en medicijn, ongereformeerd

is; wel aan, dat moge zoo zijn, doch indien de gereformeerde leer en de Bijbel met elkander in strijd komen, dan durf ik het met den Bijbel houden, die ouder is dan het gereformeerde geloof en nog zal bestaan, wanneer dat reeds lang vergeten zal zijn.

Ook moet men hierbij het verschil van oorsprong niet uit het oog verliezen, daar de Bijbel van Goddelijken oorsprong is en alle menschenlijke leerstellingen van menschenlijken oorsprong zijn.

Jacobus acht de gezondheid des lichaams hoog genoeg, om in zijn betrekkelijk korten brief een uitvoerig bevel te geven, hoe de leden der gemeente in krankheid haar zouden terug krijgen. Hij weidt niet uit over den zegen der medicijnkunst en haren Goddelijken oorsprong, gelijk men thans veel doet op godsdienstig gebied, maar gaat zulke zaken stilzwijgend voorbij, als tot de praktijk des geloofs behorende, daar de gemeente haar medelijdend en ziekte-dragend Hoofd in den hemel heeft, die steeds in liefde aan hare geestelijke en lichamelijke behoeften gedenkt, en bereid is, op het geloofsgebed ze alle te vervullen. Hij beveelt de gemeenteleden, de ouderlingen der gemeente te roepen, opdat die als ervaren christen-menschen en leiders der gemeente voor hen om genezing zouden bidden, niet om een zegen op toegediende medicijnen af te bidden, gelijk men heden in christelijke kringen gewoon is, te doen, maar zonder al die zoogenaamde midelen rechtstreeks door Christus

tot God te gaan, om vergeving van de zonde en genezing van het kranke lichaam door de werking des Heiligen Geestes. Tot eenig ander middel dan tot het gebed toevlucht te nemen in krankheid dan tot spijs en drank en behoorlijke verpleging en verzorging, bleek een ongewone zaak te zijn in de eerste Christenkerk, en het is jammer, dat men later daarvan is afgeweken, hetwelk wel een noodzakelijk gevolg werd van het algemeen verval der kerk, doch ook later met hervorming der kerk weder is hersteld geworden, zoodat men heden algemeen schijnt te gelooven, dat men het bevel van Jacobus niet meer kan en mag opvolgen.

Werd wellicht toen iemand niet in de Christelijke gemeente geduld, die dit bevel des Apostels naliel en langs Heidensche wijze zichzelf zocht te redden, zoo wordt thans iemand, die zich in krankheid strikt aan dat bevel wil houden, allicht van onrechtzinnigheid en ketterij beschuldigd.

Zoo men hem nog al in de gemeente dult en in sommige gevallen kan hij misschien daarenboven nog door het wereldsch gerecht vervolgd worden. Dat de burgerlijke overheid, die veelal geen vreeze Gods bezit, zulke dingen doet, dat laat zich nog verstaan, doch dat op dit gebied vervolging zou komen van hen, die zich Christenen durven noemen, is veel meer vreemd.

Niet het gebed des twijfels,—waarop men volgens Jacobus niets verkrijgt,—maar het gebed des geloofs zoude genezing aanbrengen,

te weten het geloof des zieken zoowel als dat des voorbidders.

Samenstemming wordt op dat gebied vereischt, teneinde zich van een gunstigen uitslag te verzekeren, daar ook Christus het gebed van twee of drie over eene zaak aanbeval, om het begeerde goed te verkrijgen. Het liefde-dragen der krankheid door Christus houdt niet op, doch in vele gevallen kan het noodig zijn, dat een of twee of meer onder en in overeenstemming met Hem de krankheid dragen, door Christelijk medegevoel en haar te zamen met den kranke aan Christus opdragen, opdat Hij als de door God verordende Middelaar de krankheid werkelijk wegneme en de begeerde gezondheid teruggeve.

Droeg en draagt Christus onze krankheid tevergeefs, doordien wij door ongelooft en misverstand eronder blijven versmachten, zoo is onze toestand treurig en ontteeren wij God en Christus, onzen Zaligmaker. Uwe vrienden en bloedverwanten mogen uwe krankheid met u dragen en laten zulks tevens door daden blijken, hetwelk voor u wel aangenaam is, maar dat in menig geval onvoldoende mag heeten, en dan moet gij menschen tot u roepen, naar het bevel van Jacobus, die voor u en met u om genezing zullen bidden in het geloof, vertrouwende, dat God naar Zijne belofte op uw gemeenschappelijk gebed den gevraagden zegen geeft. In Jacobus' tijd werd het zeker niet als een groot wonder beschouwd, wanneer iemand van eene anderszins doodelijke krankheid op

eens of in korten tijd op het gebed door God gezond gemaakt werd, doch als in onze dagen zoo iets gebeurt, dan staat men verbaasd, of weigert ronduit, het te gelooven, of durft zelfs beweren, dat zulks wel door de hulp der booze geesten moet geschied zijn, aangezien de tijd der wonderen, meent men, reeds lang voorbij is.

Het ongeloof in zulke goddelijke genezingen treft men niet alleen aan bij de Modernen, die de mogelijkheid dezer wonderen durven loochenen, maar ook bij hen, die zich bij uitnemendheid rechtzinnig wanen. Echter is het een verblijdend feit, dat God nog heden op wonderbare wijs, enkel op het gebed des geloofs, den kranke kan en wil gezond maken, wanneer men met een ootmoedig hart, met een vast geloof, dien zegen van God albidt.

Velen denken, dat God nog wel zoo genezen kan, doch twijfelen aan Gods wil in hun bijzonder geval en aldus ontbreekt het hun aan geloof tot genezing, dewijl de verzekering, dat God ons iets wil geven, immer in een gebed des geloofs wordt vooronderstelt.

Wij lezen ook dikwijls in het Evangelie, dat Jezus allen genas, die tot Hem kwamen tot een blijk, dat God die allen wilde gezond maken, want anders zou Jezus zekerlijk het niet gedaan hebben, welke voorbeelden ons geloof dienen te versterken, betreffende Gods wil in de genezing onzer eigene krankheden en smarten.

Het waarlijk geloofsgebed om genezing zegt: God wil, dat dit naar

Zijne belofte aan mij geschieden zal. Hoewel de voorbidding in krankheid door Jacobus bevolen is en zelfs in sommige gevallen noodig kan bevonden worden, zoo kan echter iemand ook op zijn eigen gebed genezen worden, vooral wanneer er niemand in zijn bereik is, die met hem zulke dingen op het gebed durft verwachten.

Toen ik voor ongeveer 25 jaren uit Nederland naar Amerika vertrok, vatte ik op zee een erge koude, die weldra in erg hoesten en terring overging.

In Amerika gekomen ging ik een Hollandschen dokter raadplegen, die mij geen hoop op herstel gaf.

Mijn toestand was jammerlijk. Ik luste bijna geen eten meer, was te zwak om te loopen, kon des nachts niet slapen vanwege de hoest en mijn einde scheen nabij.

Echter op een avond voor ik naar bed ging, begaf ik mij in het gebed tot God om oogenblikkelijke genezing, opdat ik mijne studie mocht kunnen vervolgen en aldus spoedig bereid te worden voor de prediking des Evangelies, waartoe ik wist, dat God mij geroepen had. Wat ik bad van God, verkreeg ik en ik was op eens geheel gezond, geheel verlost van alle hoesten en sliep des nachts volkomen gerust en had den volgenden morgen grooten honger, doordien het lichaam bijna uitgeteerd was en binnen twee weken tijd was ik sterker dan ooit te voren.

Dergelijke wonderbare genezingen op eigen gebed hebben er nog plaats, doch behooren meer tot de zeldzaamheden en hebben

deze nu meestal plaats op het geloovig voorgebed van anderen naar het gebod van Jacobus.

Jacobus spreekt in verband met het gebed om genezing ook van de zalving met olie, welke olie men niet moet aanmerken als eene soort geneesmiddel voor alle kwalen, maar als een teeken en zegel van de werking des Heiligen Geestes, die op het geloovig gebed de herstelling des lichaams bewerkt.

Het mag beschouwd worden als een teeken en zegel, gelijk brood en wijn in het avondmaal dat ook zijn van Gods genade, of het water bij den doop, hoewel er in deze teekenen, op zich zelve beschouwd, geen kracht tot zegening aanwezig is.

Als teeken kan men de olie, door Jacobus vermeld, ook met de oplegging der handen verwisselen, gelijk Jezus ook zeide: »Op kranken zullen ze de handen leggen en zij zullen gezond worden, gelijk ook Christus bij de genezing der kranken dikwijls de handen opleide, welk voorbeeld Paulus onder de Heidenen scheen te volgen, daar er gezegd wordt, dat God ongewone krachten deed door de handen van Paulus, hoewel men dezulken het niet ten kwade kan duiden, wanneer zij onder de Christenen uit de Heidenen het voorschrift van Jacobus letterlijk volgen, door onder het gebed voor kranken zich van het teeken der olie te bedienen, hoewel wij gewoon zijn onder het gebed om genezing enkel de hand op den kranke te leggen, als een teeken van de Almachtige hand Gods.

Op Gods roepstem naar Zuid Afrika gegaan, om aldaar voor Hem in het Evangelie werkzaam te zijn, begonnen wij ons evangeliesatiewerk onder de Mohamedanen in de Kaapstad, die aldaar ten getale van ongeveer negenduizend wonen en ten einde invloed onder hen te verkrijgen dienden we eerst aan hunne kranken gratis homoeopathische medicijnen toe, dat ook niet vruchteloos bleef, doch daarna kregen we in te zien, dat God nu ook nog op het gebed hunne kranken wilde gezond maken, waarom we de medicijnen lieten staan, de kranken aanboden, voor hen om genezing te bidden, waartoe velen dan zich ook gewillig betoonden, en waarop onder hen ook wonderbare genezingen hebben plaatsgehad.

Daarna schreven we over dit heerlijk feit in de nieuwsbladen in Zuid Afrika, waarop spoedig verzoeken inkwamen van kranken uit alle deelen des lands, om tot hen te komen en voor hen te bidden, waarop honderden genezen zijn geworden, van anders ongeneeslijke kwalen, eenige van welke gevallen we nu laten volgen.

Met vrouw en kind hebben we lang door Zuid Afrika gereisd, en groote zegeningen tot bekeering en genezing op onzen arbeid genoten. Als student in 1868 uit Nederland naar Amerika getrokken, werd ik eindelijk Predikant in de Gereformeerde Kerk, welke ik in die betrekking vijf jaren in twee gemeenten gediend heb. Ik trad aldaar in het huwelijk bij den aanvang der Evangeliebediening, en

we hebben eene dochter, die nu 17 jaar oud is, en in Holland Mich. schoolopleiding geniet, terwijl mijn vrouw en dochter thans nog bij haar ouders in Amerika te huis zijn, terwijl ik nu in Nederland voor den Heer zoek te werken in het Evangelie.

In 1880 verlieten we Panaie, New. Jersey, om naar Zuid Afrika te gaan op Gods roepstem, alwaar we twaalf jaren geweest zijn en benevens aldaar in meer dan 20 kerken onder Mohamedanen en Heidenen 't evangelie gepredikt hebben.

Getuigenissen van genezingen.

Wij ondergeteekenden waren reeds lang met krankheden bezocht, die naar den mensch gesproken, ongeneeslijk waren, doch waarvan wij nu door de genadige voorzienigheid des Heeren zijn verlost geworden.

Wij lazen in Di Patriot, dat er op het gebed van Ds. Hazenberg menschen waren gezond geworden, die bij dokters en medicijnen niet de minste baat konden vinden en terwijl wij geloofden, dat deze verhalen van genezingen in het openbaar waar moesten zijn, zoo kwamen we spoedig tot het besluit, hem te verzoeken, om uit de Kaapstad tot ons over te komen.

Echter werden we in ons voornemen eenigermate geschokt, doordien we in naam van Ds L. Hugo een stukje in Di Patriot lazen, dat gericht was tegen het werk van Ds. Hazenberg, doch daar hij zich

heel spoedig tegen dat schrijven verdedigde, zoo bemerkten wij duidelijk, dat genoemde tegenstand tegen het werk der geloofsgenezing enkel laster was. Wij hadden hem gevraagd, welke onkosten er voor ons aan verbonden zouden zijn, wanneer hij tot ons over kwam, waarop hij antwoordde, dat hij van ons niets vorderde, dan dat wij hem met vrouw en kind kosteloos van de Kaapstad naar ons zouden laten overkomen, en dat hij het verders aan God zou toevertrouwen, om hem naar de Kaapstad terug te brengen, indien dat Zijnen wil ware.

Hij kwam toen met vrouw en kind naar Colerberg, vanwaar we hen met den wagen hebben afgehaald en op Sept. 22 1884 kwamen we met hen bij onze woning aan.

Genezing van Jufvrouw Gidion van Tonder:

Ook ik geef met blijdschap en dankbaarheid in het openbaar getuigenis van de groote genade, die de Heer aan mij bewezen heeft, door mij van eene langdurige krankheid te verlossen op het geloofsgebed van Ds. Hazenberg.

Het is meer dan twintig jaren geleden, dat ik eene erge pijn kreeg op mijne maag, die acht dagen aanhield en daarna overging in mijne linkerzijde.

De pijn in de zijde was dikwijls erg zwaar en daardoor kwam er een gezwel in mijne zijde, dat zeer groot was en waaraan ik bij afwisseling zooveel geleden heb. Niet minder dan zes dokters hebben over mij gegaan, doch hun

getuigenis was eenparig, dat er geene hoop voor mijne herstelling bestond. Gedurende dien tijd kon ik maar weinig naar de kerk gaan, hoeveel lust ik daartoe ook gevoelde, omdat ik het rijden niet kon uitstaan en daardoor veel pijn moest lijden.

Met genoemde kwaal in de zijde leed ik ook aan hevige jichtpijnen, die ik reeds had vóór de vermeldde pijn in de zijde begon. Deze pijn bepaalde zich vooral in armen en handen en beenen, hoewel zij ook min of meer het gansche lichaam doortrok. Deze jichtpijn was bij tijden heel zwaar en dikwijls kon ik des nachts niet slapen ter oorzaak van mijne kwaal.

Mijne beenen waren door deze erge en aanhoudende pijn dermate verzwakt, dat ik niet meer kon opstaan zonder met de handen op iets te leunen en het loopen viel mij door het een en ander erg moeilijk.

Onder dit alles had ik geene hoop meer, om gezond te worden, daar ik ook alreeds 63 jaren oud ben, vooral ook omdat wij onbekend bleven met de heerlijke waarheid, dat God nog heden kranken geneest op het gebed des geloofs.

Mijne ziekte en pijn waren dikwijls van zulk een aard, dat ik den Heer bad, om mij maar van de aarde weg te nemen, indien dit naar Zijn wil mocht zijn.

Doch daarna verschaft de Heer uitkomst voor mij. Wij lazen in Di Patriot van de leer en gevallen der geloofsgenezing door Ds. Hazenberg, waarop wij hem van de Kaapstad ontboden, om voor

ons den Heer om genezing te bidden. Hij bad voor mij en de uitkomst daarvan was ook heerlijk.

Op het gebed ondervond ik terstond beterschap en versterking en op den derden dag na het gebed was ik geheel gezond. Het gezwel, dat ik meer dan twintig jaren in de zijde had gehad, werd langzamerhand dunner en binnen vier weken na het gebed was het geheel verdwenen. Acht dagen na het gebed voor mij gevoelde ik nogmaals een paar malen steken in de beenen, doch daarop zeide ik: Heer, Gij hebt mij gezond gemaakt en zoo zult Gij mij ook geheel van deze pijn verlossen en ook in dezen geschiedde het mij naar mijn geloof, want sedert heb ik er nimmer iets van bespeurd.

Ik was terstond over mijne genezing verheugd en verblijd en wist niet, hoe ik den Heer zou loven en danken voor de verlossing van die langdurige krankheid.

Drie weken nadat er om mijne genezing geloovig gebeden was, werd het Avondmaal te Bloemfontein gehouden, waarheen ik ook ging en ik gevoelde niet de minste hindernis van het rijden, hoewel ik ter oorzaak mijner ziekte de laatste negen maanden niet op het dorp was geweest.

Te Bloemfontein zijnde, gaf ik vrijmoedig getuigenis van des Heeren genade in mijne genezing bewezen en had tevens den moed, deze zaak te zamen met mijn man Gidion van Tonder, des Zondagsavonds in de tegenwoordigheid van Ds. Morgan en anderen te belijden, opdat God mocht worden verheer-

lijkt en de heerlijke waarheid der geloofsgenezing mocht worden verstaan en beoelend.

Ook moet ik hier bijvoegen, dat de genezing mijner dierbare vrouw mij tot groote blijdschap en dankbaarheid verstrekt en daarenboven dat ik zelf ook de genezende kracht des Heeren ondervonden heb op het gebed van Ds. Hazenberg; want toen wij des Zaterdags bij het Avondmaal naar Bloemfontein reden, kreeg ik eene hevige hoofdpijn, waaraan ik dikwijls geleden heb, zoodat ik des Zondags ook zijne voorbede vroeg, waarop ik terstond van de pijn verlost werd en sedert heb ik er nimmer iets weder van gevoeld. Ik kan ook van harte zeggen: »Looft den Heer, mijne ziel en vergeet geene van Zijne weldaden, die al uwe ongerechtigheid vergeeft, die al uwe krankheden geneest, die uw leven verlost van verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden, die uwen mond verzadigt met het goede, uwe jeugd vernieuwd als eens arends.« (Ps. 103 : 2—4).

G. VAN TONDER.

M. E. VAN TONDER.

Weltevreden, den 14 Nov. 1884.

Genezing van Juffr. A. J. van Tender, Junior:

Toen ik 14 jaren geleden met mijne vrouw huwde, was zij reeds bezocht met eene kwaal.

Wij hebben voor haar vijf dokters gehad, die een korteren of langeren tijd over haar gegaan hebben, doch

waarmede wij heel veel geld verspild hebben, zonder daarbij baat te vinden. De dokters zells waren het niet eens over den aard der kwaal, de een noemde het suikerziekte, de andere graveel, doch door deze kwaal leed zij zooveel pijn en werd zij zoo verzwakt, dat zij bijna niets meer van haar werk kon doen.

Hierbij kreeg zij acht maanden geleden nog eene kwaal in haar borst en keel, die, zooals wij gelooven, het gevolg was van al het medicijngebruik. Deze kwaal openbaarde zich in pijn en benauwdheid in borst en keel en in brand in het lichaam, terwijl hare keel opgezwellen was en van binnen in de keel en mond was gedurig een vurige uitslag, waardoor zij dikwijls niet kon eten.

Hare longen waren vaak erg belet, waardoor zij dikwijls veel benauwdheid leed.

Op het gebed van Ds. Hazenberg is mijne vrouw terstond grootelijks verbeterd. De kwaal, die zij in hare borst en keel had, is volkomen genezen en de andere kwaal, waaraan zij meer dan 14 jaren geleden had, is langzamerhand verbeterd en bijna geheel weggenomen en wij verwachten, dat de Heer het werk geheel voltrekken zal tot de verheerlijking van Zijnen naam en tot onze zaligheid.

Tevens moet ik nog melden, dat een onzer kinderen vier dagen ziek geweest was en bij de aankomst van Ds. Hazenberg erg ziek lag aan de heete koorts en terstond genezen werd op zijn gebed, zoo-

dat niet meer dan een half uur na het gebed de hitte geheel weg was en na dien tijd niet het minste meer aan die ziekte geleden heeft.

Ook moet ik erkennen, dat ik en mijne vrouw door middel van het werk van Ds. Hazenberg en diens vrouw groote geestelijke zegeningen ontvangen hebben.

Mijn geloof is door deze zichtbare gebedsverhooringen veel versterkt geworden en ook bij mijne vrouw is er groote verandering gekomen in haar geestelijken toestand. Voorheen was zij altoos erg neerslachtig en mismooide, omdat zij geene hoop had, om immer weder gezond te worden dewijl de ervaring ons genoegzaam geleerd had, dat geen dokter haar tot gezondheid kon terugbrengen en wij toen nog niet verstonden, dat de Heer Jezus ook nog in onze dagen kranken kan en wil gezond maken op het geloovig gebed alleen, gelijk Gods Woord ons leert, dat Hij gedaan heeft, toen Hij in het vleesch op aarde was. Hare gedachte was derhalve in dien toestand, dat zij spoedig van hare kinderen zou worden weggenomen; doch die vrees is nu geheel van haar geweken, dewijl zij op het gebed des geloofs door den Heer Jezus terstond zoo rijkelijk gezegend is.

A. J. VAN TONDER.

J. E. VAN TONDER.

Kromdraai, dist. Bloemfontein,
13 Nov. 1884.

Genezing van eene zevenjarige hartkwaal.

Mijn vader tezamen met een broeder en zwager hadden Ds. Hazenberg met vrouw en kind op hunne kosten uit de Kaapstad laten komen, om voor mijne moeder, mijne zuster en schoonzuster te bidden, dewijl die bezocht waren met krankheden, die, naar den mensch gesproken, ongeneeselijk waren. Eenige dagen, nadat hij voor mijne moeder gebeden had, ging ik haar eens bezoeken, om te zien, hoe het nu met haar gesteld was en ik vond mijne geliefde moeder tot mijne groote blijdschap gezond.

Het was mij dikwijls tot groote smart geweest, dat ik mijne moeder, die altoos veel tot ons welzijn gedaan heeft, zoo erg moest zien lijden, want zij is reeds gedurende twintig jaren met eene erge kwaal bezocht geweest, waaraan zij bij tijden heel veel geleden heeft.

Doch nu was mijne blijdschap niet te beschrijven, dewijl ik mijne moeder in een volkomen gezonden toestand vond. Ik kon het terstond op haar aangezicht zien, dat de Heer groote dingen aan haar gedaan had op het gebed des geloofs.

Dewijl ik hoorde en zag de heerlijke genezing mijner moeder, zoo ontstond ook bij mij de begeerte, dat Ds. Hazenberg ook bij ons aan huis zou komen, om voor mijne vrouw om genezing te bidden, dewijl die ook reeds zeven jaren had geleden aan eene hartkwaal, die gedurig erger werd. De hart-

kwaal was bij mijne vrouw eene familiekwaal. Haar vader was heel haastig aan de hartkwaal gestorven en eveneens haar oudste broer en zij dacht ook, dat zij op de zelfde wijze aan haar einde zou moeten komen. Haar vader en broeder hadden alles gedaan bij dokters, wat zij met mogelijkheid konden doen, doch zij hadden daarbij niet de minste baat gevonden en daarom had zij er geen lust in, met hare kwaal veel te dokteren, wetende dat zij er niets voor konden doen en tevens vreezende, dat zij medicijnen zouden geven, waardoor de krankheid erger zou worden, dewijl dit niet zelden het gevolg is van het dokteren.

Zij heeft veel pijn geleden in haar hart, borst, schouderen en armen en deze pijn was dikwijls zoo erg, dat zij des avonds bevreesd was, den morgen niet te zullen beleven. Alle hulp bij menschen was dus voor haar afgesneden en daar men in onze dagen doorgaans gelooft en zelfs door predikanten wordt geleerd, dat de tijd der wonderen voorbij is en dat de Heer Jezus niet meer onmiddellijk menschen wil gezond maken, gelijk voorheen, zoo scheen er voor haar geene kans te bestaan, om immer weder gezond te worden, doch de Heer heeft deze zaak anders bestierd.

Op verzoek kwam Ds. Hazenberg bij ons aan huis en er werd besloten tevens eene bijbellezing over geloofsgenezing te houden, waarbij ik eenige vrienden en belangstellenden uitnoodigde, waarvan velen gebruik maakten en ook

sommigen van hen verzochten de voorbede tot genezing en onder hen zijn er terstond hersteld geworden.

Ik ben getuige geweest van wonderbare genezingen van personen, voor wie hij op dien zelden dag gebeden heeft, als b.v. Mr. en Mrs. Sephton, te Stillfontein, hij van langdurige pijnen door het lichaam en zij van hartkwaal en bloedstorting, wat zij in mijne tegenwoordigheid verhaald hebben, alsmede eene dochter van den heer Jan de Beer te Stillfontein, die terstond genezen is van eene erge tering, waarvoor de dokters geene hulp konden aanbrengen.

Ook mijne vrouw vroeg dien avond de voorbede van Ds. Hazenberg, waarop zij aanstonds gezond is geworden. Juist voor het gebed zeide zij mij nog: voel eens, hoe mijn hart slaat en kort na het gebed getuigde zij, geheel van de hartkloppingen verlost te zijn, dat ik ook aldus bevond. De eerste nacht heelt zij terstond gerust geslapen en kan nu liggen op de linkerzijde zonder eenige hindernis, dat vroeger niet het geval was. Zij heeft nimmer na het gebed weder hartkloppingen gevoeld en de pijn in haar borst en schouders, die nog een paar dagen aanhield, is toen ook geheel verdwenen.

Deze genezing mijner vrouw is ons tot groote blijdschap en de dankbaarheid, die wij hiervoor jegens God gevoelen is onuitsprekelijk groot.

Mochten de oogen van des Heeren gemeente voor die heerlijke waarheid meer opengaan en de

vijandschap, die zich hiertegen overal openbaart, geheel ophouden.

A. J. VAN TONDER.

Rooikraal, dist. Bloemfontein,
12 Nov. 1884.

Genezing van eene benauwde borst:

Deze kwaal heb ik reeds elf jaren gehad, doch is gestadig erger geworden. De kwaal is begonnen door in water te loopen en koude te vatten. De kwaal begon vooral hevig te worden bij de geboorte van mijn eerste kind. In den eersten tijd verliepen er twee of drie maanden voor de benauwdheid terugkeerde, doch in den laatsten tijd kwam het bijna elke week en duurde telkens drie of vier dagen, zoodat ik er bijna de helft van den tijd aan leed.

Gedurende de ziekte was de benauwdheid zoo groot, dat ik nimmer kon liggen en moest derhalve zittende slapen, dat ook maar heel weinig was en kon bijna geen adem halen, zoodat ik dikwijls op den oever des doods geweest ben door die ziekte.

Wij hebben getracht, hulp bij menschen te vinden naar de algemeene gewoonte, doch dat alles baatte mij niets. Mijn gedachte was in dien toestand, dat ik zeker aan die kwaal zou moeten sterven.

Echter begon ik moed te krijgen, om genezen te worden, zoodra ik vernam, dat God nog menschen gezond maakte op het gebed des geloofs, gelijk wij in bladen lazen.

Toen Ds. Hazenberg bij mijne

schoonouders kwam, bad hij voor mijne schoonmoeder en voor mij om genezing en ik heb daarop terstond beterschap ondervonden gelijk ook mijne schoonmoeder. Sedert het geloofsgebed voor mij gedaan is, heb ik nimmer die benauwdheid weder gehad, hoewel het nu meer dan zeven weken geleden is, dat hij voor mij gebeden heeft en getuig nu, volkomen van die kwaal genezen te zijn.

Ook had ik zes maanden pijn in de zijde gehad, waaraan ik dikwijls erg geleden heb, doch die pijn is tevens geheel weggenomen op het gebed des geloofs.

Nog had ik een gezwel aan het rechter schouderblad, dat mij veel pijn veroorzaakte en gedurig stekingen, waardoor wij bevreesd waren dat het kanker zou wezen.

Dit gezwel met de pijnen en stekingen had reeds vier jaren geduurd en wij hebben erover gesproken, om het te laten uitsnijden, doch op het gebed des geloofs zijn de pijn en stekingen terstond opgehouden en het gezwel is langzamerhand in groote afgenomen, zoodat het nu bijna geheel weg is.

Bijna levenslang was ik geplaagd geweest met zinkingpijnen, die ik in den laatsten tijd bijna elken dag in het hoofd gevoelde, doch ook daarvan ben ik terstond geheel verlost op het gebed des geloofs.

De vreugde en dankbaarheid, die ik omtrent deze zaak gevoel, is onuitsprekelijk groot en mijn hart is daardoor zeer begeerig geworden, om nu mijn leven geheel en al aan des Heeren dienst toe te wijden. Terwijl de Heer mijn

lichaam genezen heeft op het gebed des geloofs, zoo is mijn geloof ook versterkt, om door den Heer zalig gemaakt te worden en heb daarom ook vooral verzocht, om den Heer te bidden om de zaligheid mijner ziel en ik geloof, dat Hij mij aangenomen heeft.

Ook gevoel ik mij zeer verblijd en dankbaar jegens den Heer, dat Hij mijne geliefde vrouw terstond heeft genezen van deze erge en langdurige kwalen.

GIDION VAN TONDER, Gz.
A. M. VAN TONDER.

Weltevrede, 14 Nov. 1884.

Genezing van moeder en kind.

Ik mag getuigen, genezen te zijn op het geloofsgebed van Ds. Hazenberg.

Ik was lijdende aan kramppijnen in mijne schouders en beenen en bovendien een inwendige kwaal, waaraan ik vooral des nachts veel leed. Den volgenden dag, nadat hij voor mij had gebeden, begon ik reeds beterschap te gevoelen en ik heb er sedert dien tijd geen hinder meer van gehad.

Ook had ons kindje al over de drie weken aan eene maagkwaal geleden, die bij tijden zoo erg was, dat ik sommige nachten elk oogenblik om haar moest opstaan.

Ook leed zij aan zweren op haar hoofd. Wij kunnen getuigen, dat ons kind een dag na het gebed geheel gezond was en wij kunnen den Heer nooit genoeg danken voor de groote zegeningen aan ons

bewezen op het geloofsgebed.—

Nooit kan't geloof teveel verwachten;

Des Heilands woorden zijn gewis:
't Faalt aardsche vrienden vaak aan
(krachten,

Maar nooit een vriend, als Jezus is.

Wat zou ooit Zijne macht beperken?

't Heelal staat onder Zijn gebied;

Wat Zijne liefde wil bewerken,

Ontzegt Hem Zijn vermogen niet.

Gez. 189 v. 4.

DANIEL VAN TONDER.
Juffrouw D. VAN TONDER.

Weltevrede, dist. Bloemfontein.

Waaikraal, 7. Jan., 1885.
Ds. Hazenberg.

Het verheugt mij, u mede te deelen, dat toen ik 1 Oct. 84 uit de veroverde grond kwam, mijne moeder geheel verlost was van een anderszins orgeneeselijke kwaal, waaraan zij reeds meer dan twintig jaren geleden had. Het verheugde mijn hart, dit van haar te hooren en ook zelf te zien; en ook mijne zuster, die niet geheel genezen was, maar nu kan ik niet anders zeggen, dan zij is gezond. Mijne schoonzuster is ook geheel genezen van eene borstkwaal.

Nadat u bij mij was en voor mij gebeden heeft, ben ik ook na eenige dagen geheel verlost van eene jeukte aan mijn lichaam. Ook mijn zoon, die aan de klieren leed, is van dat oogenblik geheel gezond geworden. Mijn dochtertje, dat in twee dagen niets genoten had, werd dadelijk frisch op uw

gebed, zoodat wij door uwe voorbede vele heerlijke zegeningen van den Heer ontvangen hebben. Ik hoop, dat de Heer u zal bijstaan, daar er aan uw arbeid veel strijd verbonden is en dat Hij uw werk bekronen met Zijnen zegen, zoodat nog vele menschen door middel uwer voorbede heerlijke zegeningen van den Heer zullen ontvangen, waardoor de Heer zal verheerlijkt worden en wij ons zullen verblijden, dat hij onze krankheden nog wil genezen.

Uw heilwenshende vriend,

W. J. VAN TONDER.

Weltevrede, dist. Bloemfontein,
10 Januari 1885.

Aan Ds. W. Hazenberg.

Dewijl ik de heerlijke gevolgen der geloofsgenezing heb ondervonden, gevoel ik, dat ik niet langer kan zwijgen, om een kort verslag te geven van de zegeningen, die mij daardoor geworden zijn.

Vele jaren, of liever gezegd 12 jaren heb ik een roosachtig uitslag gehad, dat mij door jeuking veel last veroorzaakte. Eerst heb ik de hulp van vrienden geraadpleegd, doch heb daarbij geen baat gehad.

Toen ging ik naar een zendeling, die mij eene massa pillen en poeders gaf en zeide, dat het niet helpen zou, als wij den Heer niet vragen om Zijn zegen. (» Wanneer zullen leeraren en zendelingen verstaan, dat God alleen het geloofsgebed tot genezing van krankheid

verordend heeft en dat men derhalve geene medicijnen moet gebruiken en daarna des Heeren zegen over dezelve vragen.«) Alzoo gebruikte ik de medicijnen en kreeg eene andere kwaal; de medicijnen bedierven mijne maag en ik moest elken morgen opgeven.

Toen ging ik naar een kundig geneesheer en heb daarbij ook geen baat gevonden. Ik verliet den Heer en ging nog naar een ander kundige dokter, die mij zeide, dat mijne ziekte zoo oud was en dat het nu moeilijk zou gaan, om de rechte medicijnen ervoor te krijgen, doch zoolang ik zijne medicijnen gebruikte, gevoelde ik mij een weinig beter, doch hield ik op, dan werd het weer gelijk, zoodat mijn leven mij moeilijk was, daar ik en mijne vrouw toen beide ziek waren.

Mijne vrouw leed aan hoofdpijn, alsmede aan een gezwel op haar schouderblad, dat naar de kanker geleek en eene benauwde borst. Wij lazen in de nieuwsbladen, dat er op het gebed van Ds. Hazenberg vele krankten terstond gezond werden. Toen zijn mijn oude vader, mijn zwager, Andries Tonder en ik overeengekomen, Ds. Hazenberg te ontbieden, om tot ons over te komen.

Toen A. J. van Tonder met hem bij onze woning kwam, heeft ook mijne vrouw hem gevraagd, om hare genezing te bidden en op het geloofsgebed is zij terstond beter geworden en is nu ten volle van alle ziekte ontslagen. Ik was op dien tijd afwezig, doch toen ik te huis kwam, vond ik ze allen opge-

wekt en levendig in den geest, verheerlijkende den Heer voor het wonderwerk, dat Hij aan hen gedaan had.

Een paar dagen later ontmoette ik Ds. Hazenberg met blijdschap en vertelde hem, dat ik ook aan eene kwaal leed. Hij vraagde mij, of ik ook geloofde in den Heer Jezus en of ik geloofde, dat Hij nog dezelfde Heer is en of ik geloofde, dat diezelfde Heer mij nog kon gezond maken? Ik zeide, ik geloof, maar heb geen geloof voor genezing, maar hoop, de lieve Heer zal het in mij werken en daarop verzocht ik hem ook om de voorbede en zoo kreeg ik geloof. Door het geloofsgebed van Ds. Hazenberg begon ik dadelijk te beteren en twee maanden daarna was ik genezen en nu draag ik den Heiland in mijn hart en vertrouw op hem alleen en kan nu van harte met David zeggen: »Ik heb lief, want de Heer hoort mijne stem, mijne smeekingen, want Hij neigt Zijn oor tot mij; dies zal ik Hem al mijne dagen aanroepen. (Ps. 116 v. 1 en 2.

GIDION VAN TONDER, Gz.

Ten slotte nog eene korte openbare dankbetuiging aan den heer Gidion en Juffrouw van Tonder en hunne kinderen.

Wij hebben reeds vele vrienden in den Oranjevrijstaat, die ons ook min of meer goed gedaan hebben, waarvoor God hun genadiglijk beloonen zal en waarvoor wij hun ook dankbaar zijn, doch bij ulieden hebben wij ons van den

beginne bijzonder tehuis gevoeld.

Gij hebt ons immer behandeld als een goed ouder zijne kinderen had kunnen doen en gij hebt de smaad en laster om des Heeren wil, geduldig met ons gedragen.

Wij hebben al vele menschen in den Vrijstaat ontmoet, doch nog geen, door wie wij liever van de Kaapstad zouden zijn opgehaald dan door u! Ons hart is dikwijls verbroken van dankbaarheid tot God, wanneer wij er bij bepaald worden, hoe Hij het bestierd heeft, om ons juist naar die gewesten, voor ons geheel vreemd, door ulieden te laten ophalen.

Velen in den Vrijstaat, die door middel van ons ook rijkelijk gezegend zijn, hebben daarvoor weinig of geen dankbaarheid betoond, doch zoo was het niet met u; gij zijt grootelijks door middel van ons naar ziel en lichaam gezegend, waarvan de voorgaande persoonlijke getuigenissen het bewijs leveren, maar ook gij hebt uwe dankbaarheid beide door woorden en daden getoond. Door uwe stoffelijke dankofferen worden wij tevens mede in staat gesteld, om dit geschrift benevens andere van denzelfden aard gratis over de wereld te verspreiden, ten einde het menschedom over de heerlijke waarheid der geloofsgenezing licht te geven.

Door middel van uw geloof in de onveranderlijkheid van Christus tot genezing zijn er reeds velen in den Vrijstaat naar ziel en lichaam gezegend. Den volgenden zegen wenschen we toe aan ulieden en ulieder kroost: »De Heer zegene u en behoede u! De Heer doe

Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! De Heer verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede!" (Num. 6 : 24 en 26.)

W. Hazenberg, Kaapstad.

Genezing van Juffrouw P. J. Kotzee op het geloofsgebed.

Ook ik gevoel mij genegen, in het openbaar getuigenis te geven van de groote genade, die de Heer aan mij bewezen heeft, door mij op het gebed des geloofs terstond te verlossen van eene langdurige en naar den mensch gesproken, ongeneeselijke ziekte. Het is nu 17 jaren geleden, dat ik erg verschrikt werd, waardoor ik erge pijn kreeg op de maag, welke pijn elk jaar terugkeerde, doch de pijn kwam telkens eerder, duurde langer en nam ook steeds toe in hevigheid. Gedurende de laatste drie jaren hield de pijn wel meer dan een half jaar aan en was bij tijden op de krop van de maag ondragelijk en veroorzaakte ook zware stekingen in hart, borst en schouders. Terwijl ik aan die pijn leed, kon ik nimmer een nacht gerust slapen, maar was telkens genoodzaakt, het bed te verlaten en ik kon op geenerlei wijs van die pijn ontslagen worden.

Ook kon ik in dien tijd niets inhouden, zelfs niet een weinig koud water. Mijn toestand derhalve was ellendig. Door dit alles werd ik zoo verzwakt, dat mijn lichaam een gevoel had, alsof het verlamd was en ik kon alleen met veel moeite eenige schreden gaan. Ook heb ik medicijnen van den

dokter gebruikt, doch die gaven slechts voor een korten tijd een weinig verzachting en alles was spoedig weer gelijk, nog veel minder, dat de eigenlijke kwaal erdoor werd weggenomen.

Door die herhaaldelijke ziekte was ik dikwijls tot nabij den dood gekomen, zonder eenige hoop op herstelling te hebben.

Wij kwamen te Bloemfontein bij gelegenheid van het avondmaal en hoorden toen van den heer Louis Fourie, dat diens vrouw reeds lang ziek geweest was, wel achttien dokters had gehad en waarmede hij heel veel geld had verspild, zonder daardoor genezen te worden, doch dat er op het gebed van Ds. Hazenberg eene groote verandering in haar toestand had plaats gevonden. Dit getuigenis van den heer Fourie deed bij ons de begeerte ontstaan, om hem te vragen den Heer om mijne genezing te bidden.

Wij hadden eenigen tijd wel gehoord, dat er vele menschen in Engeland gezond gemaakt werden door den Heer op het geloofsgebed, gelijk ook Ds. A. Murray aldaar van eene langdurige keelkwaal genezen is geworden door middel van het geloofsgebed alleen, zonder het gebruik van medicijnen, terwijl de dokters niets ter zijner genezing konden doen, doch wij hadden voor dezen niet gehoord, dat in Zuid Afrika ook zulke dingen gebeurden. Echter werden wij nu van het tegendeel overtuigd en vernamen, dat God ook dergelijke zegeningen in Afrika uitdeelt.

Het was niet enkel onze begeerte.

om door middel van het geloofsgebed gezond te worden, maar tevens begeerden we dit, opdat het voor de wereld mocht blijken, dat God nog wonderen wil doen door Zijnen Zoon, gelijk Hij gedaan heeft in vroeger eeuwen.

Wij wenschten, dat de Heer door daden zou toonen, dat het Woord nog waarheid en van kracht is:

Alle dingen zijn mogelijk den genen, die gelooft, ook ten opzichte van hedendaagsche onmiddellijke lichaamsgenezing door den Heer Jezus.

In deze tweevoudige begeerte zijn wij dan ook niet teleurgesteld geworden. Op de voorbede van Ds. Hazenberg heeft God mij terstond genade bewezen, en mij verlost van die kwaal, waaraan ik bij afwisseling reeds 17 jaar geleden had.

De pijn in de maag en de lamheid door mijn lichaam, alsmede de korte adem, waaraan ik voor dien tijd verschrikkelijk leed, zijn alle aanstonds geheel verdwenen, zoodat ik van toen af goed heb kunnen loopen en werken, zonder eenige moeilijkheid. Ook kan ik nu alles eten, wat mij maar gelust, zonder daarvan de minste hinderenis te ondervinden.

Ik gevoel eene groote dankbaarheid tot den Heer voor deze verlossing van krankheid en weet niet, hoe ik hem daarvoor naar waarde zal verheerlijken. Mijn geestelijk leven is tevens door deze lichamelijke genezing door den Heer veel verbeterd. Voorheen was ik dikwijls wankelend in mijn geloof, zoodat ik dikwijls iets van den Heer bad, zonder het te ontvangen,

doch hierdoor ben ik dermate gesterkt in het geloof, dat ik alles ontvang door het geloof, wat ik van den Heer bid. Mijne liefde tot God en den Heer is door middel dier genezing veel toegenomen, en ik gevoel mij veel meer aan Hem verbonden, dan gedurende mijne krankheid.

De bovenstaande genezing mijner vrouw is volkomen waarheid.

Ik heb veel smart en ellende om en met haar uitgestaan gedurende hare langdurige en smartelijke krankheid en heb den Heer dikwijls ernstig gebeden, dat mijne vrouw nog weer mocht gezond worden, doch wij hadden tevoren niet kunnen vermoeden, dat onze gebeden langs dezen weg verhooring zouden ontvangen. Ook is mijne ziel met dankbaarheid vervuld jegens God voor den grooten zegen.

Mijn ziel is verheugd en verblijd in den Heer, ondervindt veel meer gemeenschap met God dan voorheen. Wanneer mij nu menschen komen bezoeken, dan kan ik bijna niet zwijgen van de groote dingen, die de Heer bij ons gedaan heeft in de genezing mijner dierbare vrouw.

P. J. KOTZEE.
G. M. KOTZEE.

Hartebeestefontein, district
Bloemfontein.

De lezers zullen gemerkt hebben, dat de heer en juffrouw KOTZEE ook vooral begeerden, hersteld te worden, opdat 't daaruit mocht blijken, dat Christus nog onmiddellijk

zonder medicijnen, wil gezond maken, gelijk als voorheen, omdat het mogelijke dezer dingen door velen, ja zelfs door predikanten, tegengesproken wordt tot groote ergernis van hen, die in de onveranderlijkheid van Christus en zijne genezende liefde gelooven.

Onlangs ontving ik een brief van een heer uit de Transvaal, waarin hij zijne verwondering te kennen gaf, dat predikanten van de Ned. Gerel. Kerk de geloofsgenezing kunnen tegenspreken of zelfs maar in twijfel trekken, daar zij door Gods woord zoo duidelijk geleerd en steeds door de ervaring bevestigd wordt. Deze zaak is niet enkel te bewonderen, maar tevens te bejammeren, dewijl zij door hunnen invloed vele kranken van den grooten Heelmeester terughouden, waardoor deze arme lijdens groote lichamelijke en geestelijke zegeningen ontberen. Doch wanneer invloedrijke ouderlingen gelijk de heer P. J. Kotzee en vele anderen met hem den Heiland als hun heelmeester aannemen, zoo zal dit wederom de geloofsgenezing kunnen bevorderen.

W. Hazenberg.

Eene moeder en haar kind genezen op het geloofsgebed.

Wij gevoelen ons gedrongen, om getuigenis te geven van de groote genade, die ons door den Heer bewezen is in de gezondmaking onzer kranke lichamen.

Ik ben gedurende vier maanden erg krank geweest, doch op het

geloofsgebed van Ds. Hazenberg heeft God mij oogenblikkelijk gezond gemaakt. Gedurende vier maanden heb ik zeer veel geleden aan bloedstorting, zoodat ik veel van dien tijd in bed heb moeten doorbrengen en heb daardoor ook veel pijn geleden en was daarvan zoo verzwakt, dat ik bijna niet kon gaan.

In deze ziekte heb ik ook medicijnen gebruikt van den dokter, doch ik heb daarbij geen baat gevonden. Toen het avondmaal inviel, ging mijn man met mij naar Bloemfontein. Ik openbaarde mijne begeerte aan hem, om Ds. Hazenberg te vragen om de voorbede, omdat wij gehoord hadden, dat er kranken door middel van zijn gebed waren gezond geworden. Mijn man sprak dit eerst tegen uit vrees, dat ons geloof toch niet voldoende zou zijn, om zonder het gebruik van medicijnen alleen door den Heer gezond gemaakt te worden.

Doch dewijl ik daartoe eene sterke begeerte gevoelde, zoo stemde hij er eindelijk ook mede in.

Wij gingen echter bij onze aankomst te Bloemfontein nog eerst naar den dokter, die mijne kwaal onderzocht en getuigde, dat ik nog gansch niet genezen was. Hij gaf mij ook nog medicijnen, waarvan ik naar eenmaal een weinig gebruikt heb. Dit onderzoek van den dokter had plaats op Zaterdag.

Op Zaterdagavond verzochten wij Ds. H., om voor mij en mijne moeder, die reeds verscheidene jaren erg ziek geweest was, om genezing te bidden. Nadat hij ons met de voorwaarden der gezond-

making door den Heer had bekend gemaakt, ging hij voor mij en mijne moeder om genezing bidden. Terstond heb ik op zijne voorbede de kracht tot genezing ondervonden. Ik kan getuigen, dat ik aanstonds op het gebed des geloofs geheel genezen geworden ben en heb niets meer van mijn kwaal bespeurd.

Door deze wonderbare lichaams-genezing heb ik tevens geestelijke zegeningen ontvangen; mijn hart is daardoor naar den Heiland heen getrokken, die mij zoo heerlijk op eens van mijne erge ziekte verlost heeft.

Ook is een onzer kinderen, die gedurende maanden aan de koorts geleden had, op denzelfden tijd op zijn gebed gezond geworden. Toen hij bij ons kwam, was het kind nog zwaar ziek, doch op zijn gebed is ons kind terstond van die ziekte verlost.

Des Heeren naam zij geprezen voor Zijne genade.

F. J. VAN ZIJL.
PETRONELLA VAN ZIJL.

Wonderlontein, dist. Bloemfontein.

*Genezing van hartwater op
het geloofsgebed.*

Het is al eenige jaren geleden, dat ik geplaagd ben met eene hevige pijn onder in mijn borst, dat de dokters later zeiden, dat het hartwater werd. Het is nu ruim een jaar geleden, dat ik aan deze kwaal eig ziek geweest ben, zoodat de dokters mij opgegeven hebben,

maar langzamerhand ben ik weer eenigermate hersteld, doch was altijd zwak en erg benauwd in de borst en had steeds een knagende pijn in mijn beenen, zoodat ik maar weinig kon loopen en nauwelijks in een wagen op veeren kon uitgaan. Dan gevoelde ik mij erg zwaar om het hart en had eene hevige beving erin. Ook heb ik al meer dan twintig jaren geleden aan eene pijn in mijn linkerzijde, die bij tijden zeer zwaar was; ik heb dit gekregen bij de geboorte van een kind. Het was op den 24sten November, dat mijn zoon Ds. H. haalde, om hier voor zieken te bidden; denzelfden avond, toen hij hier kwam, sprak hij met mij en deed een gebed voor mij en van dat oogenblik kan ik getuigen, dat ik van al mijn kwalen genezen ben.

Ik voel mij recht dankbaar in mijn hart, dat Ds. Hazenberg in mijn huis gekomen is, want dit is, om mij nader aan den Heer te brengen, dat kan ik gevoelen en mijn geloof is hierdoor dermate gesterkt, dat ik voortaan door Gods genade nu zelf, als mij ziekte of pijn bevangt, de toevlucht tot den Heer zal nemen, geloovende, dat Jezus nog dezelfde is, want Hij is toch onveranderlijk. Ook een mijner zoons was al jaren geplaagd met hoofdpijn en in de laatste jaren was het zoo erg, dat hij er gedurig drie dagen van ziek was en op bed moest blijven en kon hiervan bijna niet werken en had juist die ziekte, toen Ds. Hazenberg hier kwam. Ook had hij van zijn dertiende jaar al een pareltje op zijn oog gekregen en dit werd steeds grooter, zoodat in de

laatste twee jaren het al over de appel trok en hij er bijna niet meer mede kon kijken; ook had hij er veel pijn aan. Van het oogenblik, dat hij voor hem heeft gebeden, is de pijn en krankheid uit zijn hoofd en ook uit het oog weggegaan en het roode vlies is steeds minder geworden en nu bijna geheel verdwenen. Ilij kan er nu weer mooi uit zien, zelfs om te schieten, wat hij voorheen niet meer durfde te doen.

Ook wensch ik nog getuigenis te geven van de gebedsverhooring van eene dienstbode, die ik van hare kindsheid in mijn huis gehad heb.

Het is nu acht jaren geleden, dat zij haar voet vertrapt heeft, welke daarna drie jaren zweerde. In dien tijd heb ik twee dokters bij haar gebracht, waarvan de eene zei, dat de voet moest afgezet worden, de ander beproefde, door met een zilveren pennetje erin te steken, of er nog gevoel in was en bevond, dat zij er niets van gevoelde, waarop hij zei, dat hij er niets aan kon doen.

Al die drie jaren daarna kon ze die voet volstrekt niet gebruiken en leed er altijd veel pijn aan, doordat hij gedurig zwelde.

Daar ze niet met een kruk, die ik haar liet maken, kon gaan, gebruikte ze een stok, waarop ze dan altijd met beide handen moest drukken en haar hand was gedurig dik gezwollen van het zwaar drukken op de stok, haar voet kon ze volstrekt niet aan den grond brengen; ook zij vroeg de voorbede van Ds H. en op den derden dag

daarna werd mijn dochter verschrikt, door Feitje in haar keuken te zien komen zonder stok, op beide voeten trappende, dat ze haar in geen acht jaar had zien doen. Men kan zich verbeelden hare en onzer aller blijdschap over deze wonderbare en duidelijke genezing, ondervonden op het gebed.

Ook onze schaapwachter heeft 6 jaren geleden een kwaal gekregen, die in den rug is begonnen met een groote zweer aan de ruggegraat, maar zijn geheele lichaam was vol pijn en ellende; later waren de zweren meer inwendig onder de borst en zijn beenen en rug waren stijf, zoodat hij niet kon loopen en hij was maanden, dat hij niets kon doen, zelfs kon hij niet op eene kar rijden, om naar den dokter gebracht te worden. In dezen toestand was hij, toen Ds H. bij ons kwam en ook hij zijne voorbede vroeg. Een week daarna was hij volkomen gezond. Vroeger was hij een verschrikkelijk vloeker, maar nu hoort men geen enkel vloekwoord meer van hem en hij verbiedt zelfs de anderen.

MRS. LOUIS FOURIE.

Wilbeestefontein, dist. Smisfield.

Genezing van doofheid.

Mijn dochtertje van 7 jaar heeft, toen ze vijf maanden oud was, steken in hare ooren gekregen, waardoor zij haar gehoor heeft verloren en hoe ouder zij werd, des te erger werd hare doofheid,

zoodat ik altijd hard tot haar moest roepen, al stond ze dicht bij mij.

Het is nu drie weken geleden, dat ik naar Smithfield gegaan ben met haar, om de voorbede van Ds. H. te vragen; na twee weken kon ze goed hooren en het gehoor van haar is nu zoo goed als het mijne. Het was voor mij zwaar, want ik kon, zoo het was, niets van haar verwachten en kon haar ook, zoo doof zij was, niets hebben laten leeren. Dus gevoel ik mij erg dankbaar aan den Heer.

MRS. HENDRIK POTGIETER.

Braband, dist. Smitfield.

Genezing op het geloofsgebed.

Het is nu acht jaar geleden, dat mijn vrouw koude gevat heeft en daarvan kwam een pijn in haar zijde. Zij heeft veel doktor's medicijnen gedronken, maar het is altijd erger geworden, zoodat die pijn oorzaak werd van een hartkwaal. Het is nu twee jaar, dat ook haar hart vreeselijk pijn deed en gedurig opzwoi en erg rukte en geweldig klopte. Zij moest menigmaal te bed liggen van de pijn, zoodat zij dagen niets kon doen. Op den 18de November, 1884 behaagde het den Heer, Zijn dienstknecht Ds. H. bij ons te brengen. Hij heeft voor haar gebeden en terstond heeft de pijn haar verlaten en kan nu al haar werk doen, want zij is volkomen gezond van dat oogenblik. De naam des Heer-

ren zij geloofd voor deze genezing.

De Heer heeft ook mij grooten zegen geschonken op het gebed van Ds. H., want ik gevoel mij ook veel beter; mijn hoofd, dat bijna alle dagen pijnlijk was, is nu geheel gezond. Mijn been is nog niet beter, maar de vreeselijke pijn is weg. De Heer zij ook gedankt voor die heerlijke genezing.

Dezenzellden dag waren hier 14 bruine menschen, die ook Ds. H.'s voorbede gevraagd hebben en bijna allen, zoo ik vernomen heb, zijn die gezond geworden.

C. M. VAN DEN HEEVER.

Tienfontein, dist. Wepener.

Het is al meer dan twee jaren, dat ik lijdende was aan een vreeselijke hoofdpijn, die alle week bijna terugkwam en waarmede dikwijls een erge pijn in de maag gepaard ging en ik soms een of twee dagen op bed moest blijven. Ik heb hiervoor veel middelen gebruikt, om er van verlost te worden, maar niets heeft mij geholpen.

Toen Ds. H. bij mijn grootvader was, heb ik ook zijn voorbede gevraagd en sedert dien tijd, wat nu al over een maand geleden is, heb ik nog nooit die hoofdpijn weer gehad. Ik dank den Heer, dat Hij mij heeft gezond gemaakt.

MARIA VAN DEN HEEVER.

Tienfontein, dist. Wepener.

Ongeveer twee jaar geleden heb

ik een koude gevat, waarvan ik een zware pijn kreeg onder mijn borst, dat later ook trok naar mijn rechter zijde en ik gedurige benauwdheid kreeg in mijn borst, zoodat ik bloed spuwde en ik in den laatsten tijd niet meer kon werken en zelfs gedurig te bed moest liggen. Ik heb hiervoor medicijnen gebruikt, maar het heeft niets geholpen. Toen Ds. H. bij mijn grootvader, den heer C. Van den Heever was, heb ik ook zijne voorbede gevraagd en van dat oogenblik heb ik niets meer van mijn pijn gevoeld, die ik anders onafgebroken steeds had in mijne zijde. Ik kan getuigen, dat ik van dat oogenblik volkomen gezond ben; het is vijf weken geleden.

ROBERT ROBERSON.

Tienfontein, dist. Wepener.

Genezing mijner dierbaren.

Mijne vrouw heeft 23 jaren erg geleden aan zinkinghooftpijn. Wanneer zij maar een weinig koude vatte, dan kwam de pijn terstond weer terug. Des nachts moest zij altoos iets om haar hoofd hebben, om koude en pijn af te keerden. Zij heeft vele medicijnen van dokters gebruikt, dat ons veel geld gekost heeft, doch dit alles hielp niet. Ook heeft zij tanden laten uittrekken, omdat de dokter zeide, dat de pijn daardoor zou weggaan, doch ook heeft zij daarbij geen baat gevonden.

Alle hoop op herstel, naar den mensch gesproken, scheen dus afge-

sneden te zijn, doch God heeft zich over haar onttermind. Wij hoorden, dat Ds. H. dikwijls door middel zijner voorbede het middel was ter genezing van kranken en derhalve lieten wij hem ook tot ons overkomen en dat met gunstig gevolg. Op het gebed is zij terstond van hare zinkingpijn verlost en kan nu ook met het ongedekte hoofd slapen zonder daarvan eenige hinderis te hebben, dat voorheen niet het geval was. Wat dokters en medicijnen in jaren niet konden doen, dat heeft de Heer voor haar in een oogenblik gedaan.

Ook heeft God aan mijne dochter groote dingen gedaan op het geloofsgebed. Zij heeft twee jaren lang paars op hare oogen gehad. Ook leed zij telkens aan zinkingpijn, die alsdan op hare oogen trok en daaraan veel pijn leed en kon dan bijna niets zien en was zelfs niet in staat, om de oogen te openen. Terwijl de zinkingpijn niet in hare oogen was, kon zij toch maar gebrekkig zien.

Op het gebed echter van Ds. H. is zij terstond van hare oogpijn ontslagen en het eene oog is geheel van de paarl ontdaan, terwijl het andere ook bijna ervan verlost is.

Gedurende drie maanden kon zij gansch niet lezen en zelfs is zij acht dagen in eene donkere kamer geweest, doch nu kan ze reeds weer lezen en het is onze geloofsverwachting, dat zij spoedig geheel zal genezen zijn.

Mijn schoonvader, C. W. Fouche, die twee jaren krank was aan eene hartkwaal, die hem dikwijls veel

pijn en benauwdheid veroorzaakte en dikwijls niet buiten huis kon komen, en maar weinig treden kon gaan, is ook terstond van die krankheid genezen op het gebed van Ds. H. Ook mijne schoonzuster, Mrs. H. Fouche, die nabij Wepener woont, en aan erge kwalen leed, verhaalde mij ook, dat zij geheel was hersteld geworden op 't gebed van Ds. H.

H. J. N. VAN HEERDEN.
Bultfontein, dist. Rouxville.

*Genezing van man en vrouw
op het gebed.*

Hiermede geef ik getuigenis, wat God aan mij heeft gedaan op het geloovig gebed van Ds. H. in de genezing van mij en mijne vrouw. Niet minder dan 17 jaren ben ik ziekelijk geweest en heb ik veel pijn geleden in mijn lichaam, slechts een korten tijd kon ik weder liggen. Ik ben dikwijls een langen tijd ziek geweest. Acht maanden ben ik naar het bad geweest in de Transvaal, dat mij eenige hulp verschafte, doch nadat ik teruggekeerd was, werd mijne krankheid erger dan ooit te voren.

Tot vele dokters ben ik gegaan, doch kon bij hen geen baat vinden. Dit een en ander heeft mij meer dan L 1.000 gekost en heeft mij veel verarmd. Bij den mensch kon ik geen baat meer vinden, doch God heeft mij geholpen.

Terwijl Ds. H. bij den heer A. van Tonder was te Rooikraal, dist. Bloemfontein, om aldaar voor kranken te bidden, kwam hij ook bij

mij aan huis, en bad voor mij en mijne vrouw, waardoor wij grooten zegen ontvangen hebben. Ik heb terstond veel beterschap ondervonden van het geloofsgebed. Volkomen gezond ben ik nog niet, doch sedert het gebed om mijne genezing, dat nu reeds eenige weken geleden is, ben ik niet meer krank geweest en heb geregeld mijn werk kunnen doen. Ik gevoel tevens eene bijzondere opgeruimtheid in mijn gemoed en ben verzekerd bij mijzelven, dat God mij geheel gezond maken zal.

Zijn gebed echter heeft op mijne vrouw nog heerlijker uitwerking gehad dan op mij. Reeds 16 jaren lang is zij geplaagd geweest met eene pijn in de linkerzijde, wat zekerlijk eene hartkwaal moet geweest zijn, want dikwijls leed ze aan hevige hartkloppingen. De pijn verliet haar nimmer, doch was somtijds zeer hevig, vooral wanneer zij met eene kar moest rijden. Zij was niet in staat, op de linkerzijde te slapen. Haar toestand was dikwijls van dien aard, dat de dood haar verkieselijk toescheen. Zij heeft ook niet nage laten, bij dokters raad te vinden, doch zij konden haar geene hulp aanbrengen met al hunne medicijnen. De kwaal was erg en langdurig.

Toen Ds. H. bij ons aan huis was leed mijn vrouw nog aan een andere kwaal. Reeds negen dagen was zij gekweld met erge bloedspuwing, waardoor zij niet kon staan en waartegen wij ook geen baat konden vinden. Echter is het waarheid, dat mijne vrouw

terstond is gezond geworden van die langdurige pijn in haar hart, zoowel als van die andere kwaal. Zij heeft nimmer meer iets gevoeld van de pijn in hare zijde en heeft ruime stot, om den Heer te danken voor Zijne groote genade, aan haar bewezen.

W. SEPHTEN.
ALICE SEPHTEN.

Stilfontein. district Bloemfontein.

*Genezing van een langdurige
hoofdpijn.*

Het is reeds tien jaren geleden, dat ik een erge koude gevat heb, waarvan ik een gedurige pijn in mijn beenen heb overgehouden, die bij tijden zoo erg was, dat ik er 's nachts niet van kon slapen en voornamelijk in de laatste jaren.

Ook heb ik de laatste vier jaren veel pijn in mijn hoofd gehad, dat zeer zwak was, waardoor ik niet in de buitenlucht kon komen met ongedekt hoofd en anders moest ik altijd lijden aan hooftpijn; dikwijls was ik bedlegerig hiervan.

Toen Ds. H. bij den heer C. v. d. Heever was, zijn wij ook tot hem gegaan, om ZEws. voorbede te vragen en niet alleen voor mij, maar ook voor mijn man. Mijn man was, van dat ik met hem getrouwd ben, al meer dan twintig jaren erg geplaagd met vreeselijke pijn achter in het hoofd en hij heeft hiervoor veel gedokterd en medicijnen gedronken en omdat alle dokters beweerden, dat het teekens van beroerte waren, waren wij

daarover erg ongerust, voornamelijk, daar zijn familie daaraan onderhevig is. Hij kon het nooit uithouden, om in de zon te werken en lag dan soms drie dagen op bed. Ik kan getuigen, dat van het oogenblik, dat Ds. H. voor ons heeft gebeden, wat nu al een maand geleden is, wij volkomen gezond zijn geworden. Mijn man kan nu dagelijks in de hitte werken zonder hinder.

Ik gevoel, dat mijn geloof hierdoor uitermate gesterkt is, mijn hart verlicht en dat het mij nader aan den Heer heelt gebracht en dit getuigt ook mijn man, die op dit oogenblik naar de Transvaal is en wij gelooven, dat de Heer ons bij de gezondheid kan bewaren en al is het, dat wij weer krank worden, ook weer helpen kan. Ik geloof, dat medicijnen niets dan afgoden zijn, want hoe dikwijls heb ik die gebruikt, zonder ooit aan den Heer te denken en als ik gezond werd, kregen die de eer in plaats van God, die de eere alleen toekomt. Als ik mij nu iets ongesteld gevoel, ga ik tot den Heer en Hij hoort mijn gebed.

MEJUF. MIECHIEL DU TOIT.

Grootdam, dist. Wepener.

De heer M. du Toit is ouderling te Wepener.

*Geloofsgenezing van slecht
gezicht.*

Het is al negen jaren, dat ik geplaagd ben met een erge hoest,

waaraan ik veel heb geleden en nu de laatste 18 maanden heb ik ook pijn in de schouders en in mijn borst gehad. Op den 23 November hield Ds H. bijbeleving over de geloofsgenezing bij den heer Becker, te Vaalsruit, en daar heb ik toen ook met vele anderen ZEws. voorbede gevraagd; ik moest toen nog erg hoesten en gaf altijd veel slijm op met het hoesten. Ik kan getuigen, dat de andere dag mijn hoest geheel weg was en ik heb sedert dien tijd niet den minsten hinder meer ervan gehad. Ook mijne oogen zijn de laatste twintig jaren zoo verzwakt en het was altijd, alsof er eene dikke stofwolk voor mijn oogen was en waardoor ik niets meer kon zien, als ik het niet kort voor mijn oogen hield. Ook die zija nu sterk en dat stof, dat er altijd voor scheen te zijn, is geheel verdwenen, zoodat ik nu goed kan zien, van ver zoo goed als nabij. Ik geloof, als de Heer mij niet te hulp gekomen was, zou ik blind geworden zijn.

Ook mijn zoon, twintig jaar oud, was de laatste twee jaren geplaagd met een brand in de oogen, waar van hij veel hinder had, voornamelijk als hij buiten in de hitte was; ook hij is op Ds. H.'s voorbede daar veel beter van geworden. Mijn oudste zoon heeft de laatste vijf jaren altijd pijn gehad in zijn rechter arm en schouder, zoodat hij bijna niet kon werken. Als hij werkte, zwol de arm altijd. Hij is ook nu op het gebed des geloofs hiervan volkomen genezen, zoodat hij nu alles kan doen zonder

hinder van den arm; hij is volkomen gezond.

JUFF. D. J. KOTZEE

Ook ik was geplaagd met een zwakheid op de maag en gedurig een gebeet door mijn geheele lichaam en een pijn onder mijn borst; hiervoor heb ik ook op denzelfden tijd met mijn vrouw Ds. H.'s voorbede gevraagd en ik kan ook getuigen, hiervan volkomen genezen te zijn. De laatste drie jaren had mij dit al gekweld; ik ben dankbaar aan den Heer voor Zijne liefde en genade. Ik gevoel, God is de Heelmeester van ziel en lichaam.

D. J. KOTZEE.

Driefontein, dist. Smithfield.

Ik kan getuigen, dat de Heer ook voor mij het gebed des geloofs van den heer H. heeft beantwoord. Het was reeds negen dagen, dat ik te bed lag aan inflammatie en vreeselijke pijnen leed en een hevige koorts had; ik verwachtte niet anders, dan te moeten sterven, toen wij hoorden, dat Mr. H. bij Mr. L. Fourie was. Mijn man verzocht mijn broeder, hem te verzoeken, om toch zoo spoedig mogelijk bij mij te komen, om den Heer voor mijne genezing te bidden.

Ik had al den dokter gehad, maar dit had mij niets geholpen; ik bleef maar even ellendig.

Op dinsdagmiddag kwam Mr. H. bij mij en deed voor mij een gebed en sprak, dat ik voortaan

alle medicijnen moest laten staan, dat ik ook deed en van het oogeblik, nadat hij voor mij had gebeden, gevoelde ik, dat de pijn onder mijn borst, die zoo erg was, dat ik er wel aan kon sterven, beter werd, zoodat op Zaterdag ik mijn bed kon verlaten, verlost van alle pijn en krankheid en kon Maandag mijn werk weer doen. Ik gevoelde mij recht dankbaar aan den Heer voor Zijne goedheid.

J. J. F. KRUGER.

Rondefontein, dist. Smithfield.

Ik kan getuigen, dat de Heer ook mij heeft genezen op de geloovige voorbede van Mr. H. Het is al meer dan vijf jaren, dat ik gekweld ben met een pijn in mijn zijde en nu had ik eenige dagen hier een erge koorts en hoofdpijn bij met een geweldige hoest en benauwdheid in de borst, die daardoor bijna toetrok. Zoo lag ik krank op bed, toen Mr. Fourie met Ds. H. voorbij ons huis kwam. Mijn man verzocht Ds. H. in te komen, hem zeggende, dat ik erg krank was. Hij vroeg mij, of ik begeerde, dat hij de Heer voor mijne genezing zou bidden, waarop ik zei, dat ik dit verlangde.

Hij deed een gebed en ik moet getuigen, dat hij nog geen half uur vertrokken was, of ik gevoelde mij gezond, zoodat ik kon opstaan en den volgenden dag kon wasschen. Ik heb sedert dien tijd nog niet de minste pijn in mijn zijde weer gevoeld.

MRS. J. KRUGER.

Vaalbankfontein, dist. Smithfield.

Het is al een-en-twintig jaar geleden, dat ik in mijn onderrug een beentje heb gebroken, waaraan ik altijd veel pijn heb geleden en dikwijls niet op een stoel kon zitten.

Het was op den 25sten Novem. dat Ds. H. bij Mr. Fourie godsdienst hield en wij ook daar zijn voorbede hebben gevraagd. Ik kan getuigen, dat ik van dat oogenblik heelemaal beter ben geworden en niet alleen van die kwaal, maar ook had ik al twee jaar een hartkwaal gehad, waardoor ik veel benauwdheid had en ook pijn in mijn hoofd; bij tijden kwam het zoo op in mijn keel, alsof die zou toegaan. Ook hiervan heeft de Heer mij toen verlost, waarvoor ik Hem niet genoeg kan danken.

Het doet mij zeer in mijn hart, dat er zoovelen zijn, die zoo strijden tegen dit werk des Heeren. Mijn vertrouwen is hierdoor veel op God versterkt.

Ook mijn dochter leed al drie jaren aan een pijn in haar heup en zij is ook op het gebed van Ds. H. volkomen hiervan verlost.

MRS. J. F. KLYHANS.

Genezing eener zuster.

Waarde heer H. ik gevoel mij verplicht, u hartelijk te danken voor de heerlijke genezing, die ik op uwe voorbede ontvangen heb. Toen u bij ons was, heb ik u gezegd, dat vanwege de pijn ik gedurende een jaar en vier maanden

den op de eene kant niet heb kunnen liggen, doch nu kan ik evenwel op die kant, liggen als op de andere. Ook de andere kwalen, waaraan ik veel geleden heb, o.a. zenuwzwakheid, zijn nu weggenomen, zoodat ik in 6 jaren mij niet zoo gezond gevoeld heb als nu. Ik was waarlijk zoo zwak, dat ik dikwijls, na een emmer water gehaald te hebben, wel een uur moest liggen of stil zitten, doch nu kan ik dit doen zonder de minste vermoeidheid.

Geliefde Ds. H. ik gevoel niet alleen, dat mijn lichaam hersteld is, maar ook mijne ziel is verlicht geworden, vooral door middel van uwe dierbare vrouw, die eenige dagen bij ons doorgebracht en ons uit de H. Schrift onderwezen heeft.

Nu weet ik, wat een oprecht geloof is; ja, velen zijn er, die gelooven op zulk eene wijze, als ik ook deed, maar ach, met zulk een geloof gaan ze verloren en hebben op aarde een ellendig leven. Mocht een ieder in ons land het maar zoo gevoelen als ik, dan zouden er op dit oogenblik honderden uitroepen: Heer, leer mij te gelooven, want ik heb geen geloof. Velen zijn er, die in dit ellendig leven voortgaan en jaren achtereen daarin blijven en zelfs, wanneer ze sterven, niet eens weten, waar ze heengaan.

Ik danke God, dat Hij ulieden wilde gebruiken, om in deze buurt rond te reizen en zoovele menschen voor Hem te winnen en ook mij te redden, daar ik zoo goed als geheel aan de macht des satans

was overgegeven, doch ik ben nu een kind Gods geworden, ja, ik moet zeggen, ik gevoel nu een nieuwe heiligmakende genade in mijn hart en eene rust, die ik nimmer te voren heb gesmaakt. Ik moet getuigen, dat niet alleen mijn lichaam hersteld is, maar ook mijne ziel. Nu zal ik ditmaal eindigen en blijf altijd uw dankbare vriendin.

MRS. D. J. MARAIS.

Kruitfontein, dist. Beaufort. West.

Genezing eener bejaarde zuster.

Van deze zuster en hare genezing op het geloofsgebed zegt Ds. A. D. Luckhoff, predikant in de Kaapstad, het volgende in *De Kerkbode* van Dec. 19, 1884: »Eene geloofwaardige zuster van onze kerk heeft mij echter verhaald, dat zij op Ds. H. geloofsgebed van twee ernstige lichaamskwalen is hersteld geworden, alsook dat een harer kleinkinderen van kroep in hevigen graad op het gebed is gezond geworden. Wat mij persoonlijk betreft, heb ik geene vrijmoedigheid, om Ds. H. tegen te werken. Hij staat of valt zijnen eigen heer.«

Nu volgt de getuigenis der genezing der door Ds. Luckhoff genoemde zuster en van een harer kleinkinderen, »Hiermede wensch ik ook getuigenis te geven, wat God aan ons gedaan heeft op de voorbede van Ds. H. Gedurende twee jaren was mijn vrouw geplaagd geweest met vallende ziekte, wat haar

niet overkwam door kwaadheid of drift, maar dikwijls, wanneer onze kinderen op de harmonium speelden en zij meezong en driemaal hebben ze haar uit de kerk moeten dragen, zoodat ik het niet meer waagde, om haar mede te nemen naar de kerk en de predikant L. haar zelf verzocht had, om in dien toestand maar liever uit de kerk te blijven. Ook heeft zij deze krankheid eens op straat gekregen.

De krankheid kwam meestal onverwachts en duurde van een tot drie uren of langer. Onderscheiden dokters hebben we geraadpleegd zonder baat te vinden. Soms tijds kreeg zij elken dag de vallende krankheid, doch ook wel eens of tweemaal in de week.

Gedurende de eerste week, dat wij Ds. H. leerden kennen, kreeg zij de krankheid op Donderdag, terwijl hij niet tehuis was, doch op Vrijdag kreeg zij de krankheid erger dan ooit te voren. Daar ik en de kinderen zagen, hoe gevaarlijk zij was, zoo lieten wij Dr. Wesley halen, die getuigde, dat hij al veertig jaren dokter was geweest, doch nimmer zulk een geval had gezien. Hij meende zelfs met mij en de kinderen, dat het leven er uit was; hij luisterde naar haar hart en opende hare oogen en sloeg met een natten doek op haar gezicht, maar vernam niet het minste teeken van leven en tevens was zij geheel stijf.

De dokter ging weder heen en op dit oogenblik kwam Juff. H. bij ons. Zij had toen al meer dan twee uren bewusteloos gelegen. Wij zeiden, nu is het spoe-

dig gedaan met moeder. Allen waren diep bewogen en zij gevoelde, dat zij toch niet haar zoo kon laten sterven, zonder nog eerst haar man te roepen, om voor mijn vrouw te bidden, daar zij dacht, dat dit nog het eenigste was, dat er voor ons over bleef. Toen hij inkwam, werd ook zijn hart ontroerd over het tooneel, dat hij aanschouwde. Ik vroeg, wat kunnen wij doen voor haar? Waarop hij antwoordde: »God is machtig, om zonder eenig middel haar terstond op te richten en gezond te maken.« Toen verzocht ik hem, om voor haar te bidden. Hij vatte haar bij de eene hand, terwijl zij bewusteloos en schijnbaar levenloos op bed lag en deed een kort gebed voor haar en toen hij in den naam van Christus hare gezondmaking gebod, zat zij terstond op zonder eenigemenschelijke hulp. Allen, die er tegenwoordig waren, aanschouwden dit werk des Heeren met schrik en verwondering, waarop zij sprak: »Waarom staat gij allen hier? Ik ben volkomen hersteld, ik mankeer niets meer.« Na een weinig thee gebruikt te hebben, vroeg zij mij, of ik nu kon gelooven, dat de Heer nog zulke wonderen wilde doen op het gebed des geloofs. Zij verzocht toen mij, om God te danken voor deze wonderbare uitredding, doch ik was zoo door deze wonderbare gebeurtenis overstelpt, dat ik getuigde, dit niet te kunnen doen. Zij was er dadelijk van overtuigd, dat God dit wonder aan haar gedaan had op de voorbede van Ds. H. en daarin begeerde zij, dat God

nu terstond voor dezen grooten zegen zou worden gedankt. Allen in de kamer waren erg ontroerd en ook ik, zoodat ik geen woorden kon voortbrengen.

Daarna dankte mijn oudste zoon met diep gevoel van dankbaarheid den Heer, dat Hij hunne moeder als het ware uit den dood had teruggeroepen en bij vernieuwing aan hun vader en hun als kinderen had geschonken en zij als kinderen nog langer onder hare vleugelen zouden worden beschermd. Deze gebeurtenis heeft een diepen indruk op ons allen gemaakt, die nimmermeer zal worden uitgewischt. Wij getuigen, dat zij toen volkomen genezen was; zij merkte zelfs niets meer van dat nare gevoel in haar lichaam, dat zij anders immer voor een korteren of langeren tijd behield, nadat de vallende ziekte over was.

Terstond daarna verliet zij het bed en zat nog eenigen tijd samen met hare dierbare betrekkingen en Ds. en Juff. H. om de wonderlijke wegen des Heeren te bespreken en Hem voor zijne genade te danken en te prijzen.

Gedurende vier maanden na het genoemde voorval heeft zij nimmer iets van de vallende ziekte geweten, doch toen gebeurde het eens, dat zij erg verschrikte in den spoor-trein, waardoor zij een kleine aandoening van hare vorige ziekte bespeurde, doch daarna zijn er nu reeds vele maanden verstreken, in welken tijd haar de vallende-ziekte niet het minste geplaagd heeft en wij weten den Heer niet genoeg te danken voor de volkomene en

wonderbare verlossing van deze verschrikkelijke en naar den mensch gesproken, ongeneeslijke ziekte.

Eenigen tijd na mijne wonderbare genezing van vallende ziekte, kreeg ik een hevigen aanval van de bloedende aambijen, aan welke kwaal ik meer dan twintig jaren verschrikkelijk geleden heb. Onderscheidene dokters heb ik aangaande deze kwaal geraadpleegd, verschillende soorten van medicijnen ervoor gebruikt, veel geld erdoor verspild, zonder met dit alles eenige baat te vinden. Alle maanden was ik aan deze ziekte onderhevig en heb er zeer zwaar aan geleden.

Op een zekeren dag, toen ik mij zeer ziek gevoelde, verzocht ik Ds. H. om mijne genezing in het gebed van God te vragen en thans kan ik ook God danken, dat Hij mij ook van deze kwaal verlost heeft, die in menig opzicht nog erger was dan de vallende ziekte, terwijl hiermede dikwijls eene verschrikkelijke pijn gepaard ging.

Nog kan ik den Heer danken voor de genezing van eene andere kwaal op het gebed van Ds. H. Het gebeurde in Juni 1884, dat ik erg ongesteld werd en den dokter ontbood, (dewijl Ds. H. toen niet tehuis was in de Kaapstad), die getuigde, dat er een mijner bloedaderen moest zijn gesprongen, doch dat hij er niets aan doen kon, omdat ik geene pijn gevoelde en hij derhalve niet kon uitvinden, op welke plaats het ongeluk ontstaan was. De dokter kwam mij gedurig zien, zonder mij iets te kunnen helpen. Toen

Ds. H. terug kwam naar de Kaapstad, 6 weken nadat ik dit ongeluk of deze bezoeking had gekregen, liet ik hem terstond voor mij om genezing bidden. Door het aanhoudend bloedverlies was ik zeer verzwakt geworden en zelfs op den dag, dat Ds. H. voor mij bad, had ik nog veel bloed verloren. Hij bad voor mij en daarna ben ik terstond door God genezen en heb sedert niets meer van deze kwaal kunnen bespeuren.

Ik kan den Heer niet genoeg danken voor de groote verandering, die ik op de voorbede van Ds. H. in mijn lichaam heb ondervonden. Reeds een geruimen tijd heb ik wegens het verlies van bloed nacht en dag veel aan koude geleden, zoodat ik door geen middel bijna tot warmte kon komen en was des morgens onbekwaam, om op te staan, of mijne noodzakelijke bezigheden te verrichten. Het is zeer opmerkelijk, hoe de Heer op eens mij op het geloovig gebed heeft hersteld en mij mijne krachten heeft teruggeschonken.

Nu moet ik nog de genezing melden van een mijner kleinkinderen, drie jaar oud. Dinsdagavond, den 5den Aug., bezocht ik mijn zoon en vond het kind erg krank, dat al eenige dagen ongesteld was geweest en zeide hun, dat hun kind kranker was dan zij dachten en in den nacht was hij erg benauwd, daarom ging de moeder den volgenden morgen met hem naar den dokter, die getuigde, dat zij te lang hadden gewacht, om zijne hulp in te roepen en dat het kind gevaarlijk krank was. Wij be-

sloten, hetgeen hij zeide, dat het kind de worgziekte of benauwde ziekte had, zooals dit wordt genoemd. Hij gaf hun een recept en zeide, dat ze het kind mostardpleister op de borst moesten leggen en pap op zijn rug en borst. Mijne schoondochter kwam huihlende met het kind van den dokter en ik raadde haar, gelijk ik ook den vorigen avond had gedaan, om toch niet tot het gebruik van medicijnen over te gaan, maar dat zij Ds. H. zou vragen, om voor het kind te bidden. Zij wiligde nu dit mijn verzoek in en liet hem voor het kind bidden. Drie uren na het gebed was er reeds een groote verbetering in het kind te bespeuren en het werd gestadig beter en sliep den volgenden nacht zeer rustig en is nu volkomen hersteld zonder eenige medicijnen of pleisters te hebben gebruikt.

De ervaring heeft mij duidelijk geleerd, dat het de eenige veilige weg is, om in ziekte niet naar medicijnmeesters, maar tot God onze toevlucht te nemen.

Mochten toch allen den Heer als hunnen Heelmeester leeren kennen.

W. F. HOOGEDOREN.

ALIJDA HOOGEDOREN.

43 Rose-straat, Kaapstad.

»Let wel lezer, deze zuster had voor dezen met haar man erover gesproken, of God ook nog in onze dagen den mensch onmiddellijk van

erge krankheden wilde verlossen, enkel op het gebed des geloofs, omdat ik beweerd had, dat God thans nog zulke dingen deed en getuigde, dat er reeds op mijne voorbede vele personen onmiddellijk genezen waren. Zij had gezegd, in deze zaak te gelooven, terwijl haar man dit alles zeer betwijfelde. Het is ook geen wonder, dat de hedendaagsche geloofsgenezing door zoovelen wordt betwijfeld, dewijl men uit kracht van het algemeen ongeloof onzer dagen deze dingen nimmer heeft zien geschieden en daarenboven wordt deze leer door ouders, van den kansel en door middel van zoogenaamde orthodoxe boeken ingeprent, dat de tijd der wonderen voorbij is, dat men in den tegenwoordigen tijd die onmiddellijke en wonderbare genezingen niet meer kan verwachten. Echter mogen wij hierbij wel opmerken, dat deze zuster in haren onbewusten toestand genezen werd door God, nadat zij in haren bewusten toestand het geloof had uitgedrukt, dat God nog heden zulke wonderen konde en wilde doen. Zonder geloof is het onmogelijk, Gode te behagen, doch God wordt verheerlijkt door het geloofsvertrouwen in Zijne beloften en daarop gebiedt Hij ook zekerlijk Zijnen zegen.

Deze menschen zijn niet enkel dankbaar jegens God met woorden, maar zij hebben zulks ook herhaaldelijk getoond door daden, door ons, die als Jezus en Zijn discipelen door middel van vrijwillige gaven hun levensonderhoud

vinden, mildelijk van hunne tijdelijke goederen te geven en daardoor voldoen aan het voorschrift van Paulus: »Indien wij ulieden het geestelijke gezaaid hebben, is het een groote zaak, zoo wij het uwe, dat lichamelijk is, maaïen.« (1 Cor. 9. v. 11.)

W. HAZENBERG.

Genezing van tering op het geloofsgebed.

Onze dochter Christina werd krank, toen zij 14 jaren oud was en is nu 19 jaren oud. Hare krankheid is begonnen met koude te vaten, dat spoedig in tering eindigde. Gedurende vijf jaren lang heeft zij immer pijn gehad tusschen de schouderbladen en de dokters verklaarden hare krankheid voor tering.

Zij is dikwijls tot aan den oever des doods geweest, doch daarna kwam ze weer bij. In den laatsten tijd heeft zij veertien maanden gehoest, wat haar nimmer verliet, doch des nachts was het zoo erg, dat zij nimmer op bed kon slapen. Zij kon maar weinig eten. Een dokter te Dewetsdorp, die doorgaans als zeer kundig wordt beschouwd, heeft verklaard, dat hij voor haar niets kon doen en hij had gansch geen hoop op haar herstel.

Op het gebed van Ds. H. heeft zij terstond beterschap ondervonden. Haar hoesten verminderde en nu drie weken na het gebed is het hoesten zoo goed als voorbij. Zij heeft nu goeden eetlust, haar

kleur is natuurlijk en hare krachten zijn teruggekomen.

Wij spreken er gedurig over, dat het een groot wonder is, dat de Heer onze dochter genezen heeft op het gebed des geloofs. Voorheen moesten wij haar behandelen als een kind en nu kan zij geregeld weer voor ons werken.

Ook zij is zeer verblijd in hare ziel, dat de Heer haar van den oever des grafs heeft opgericht en zij gevoelt nu ook eene sterke begeerte in het hart, om voor den Heer te leven. De krankheid van onze dochter was in onze omgeving algemeen bekend en zoo is ook de verwondering over hare wonderlijke genezing algemeen.

JAN DE BEER,

C. A. DE BEER.

Stillfontein, dist. Bloemfontein.

Genezing van een vader en twee kinderen.

Het is reeds veertien jaren, dat ik erg geplaagd ben door aambyen, waaraan ik veel heb geleden, daar ik altijd een geweldigen brand en pijn had, zoodat ik bijna niets kon werken, want zoodra ik zweette, was het veel erger; voor deze kwaal heb ik vier dokters gehad, maar heb nooit de minste baat bij hen gevonden. Vijf maanden geleden ben ik naar de Diamantvelden gereden en hoorde, dat de pokken daar waren en liet mij daarom inenten; het is toen van mijn arm naar mijn hoofd getrok-

ken, waardoor ik een gestadig knagende pijn en drukking in mijn hoofd had, zoodat, wanneer ik in gesprek met iemand was, het mijn verstand benevelde; ook hiervoor heb ik twee dokters gehad, maar heb niets geen baat bij hen gevonden.

Op 23 November was ik ook op de godsdienstoefening, die Ds. H. bij den heer H. Becker hield en vroeg ook zijne voorbede. Ik kan getuigen, dat ik onder 't gebed reeds verlost ben van dien brand in mijn lichaam en nu ben ik verlost van al mijn kwalen, nadat ik de medicijnen, die ik nog altijd in huis had, twee weken na zijne voorbede voor mij heb weggegooid. Ook de laatste tien jaren was ik verslaafd aan den drank en dit was tegen mijn eigen wil en ik heb veel getracht, ervan verlost te worden in mijn eigen kracht, maar dit was voor mij onmogelijk en de laatste drie jaren heb ik veel gelezen in moderne boeken, die mij geleend waren, waardoor ik geheel aan het wankelen kwam en mijn ziel onrustig werd, zoodat ik niet wist, waar mij te bergen. De duivel zei mij, het moderne geloof was beter dan het Christelijk geloof en onder deze omstandigheden zocht ik mijn geweten te stillen, door mij meer dan ooit over te geven aan den drank; ik was verblind onder dien last van ziel en lichaam en had een bangen strijd. Ik had op den dag, dat ik Ds H. hoorde, meer zegen en hij had meer invloed op mijn hart, dan ik ooit gehad heb onder al de leeraren, die ik

de laatste twintig jaren gehoord heb. Onder deze preek werd ik overtuigd van de waarheid van Gods woord. Vroeger kon ik nooit liefde voor den Heer gevoelen, maar nu werd mijne ziel als overstroomd met liefde tot Jezus en vroeger was het, alsof die geloofsgenezing niet kon wezen, maar nu werd ik overtuigd, dat Jezus nog dezelfde was. Ik dacht, ik zou nooit meer beter worden, want ik gevoelde mij als de verloren zoon en nu gevoelde ik zoo mijn zonden en kreeg een ernstige begeerte, dat Ds. H. voor mij moest bidden, dat ik genezing mocht ontvangen naar ziel en lichaam, en dat ik mocht verlost worden van dien lust tot den drank.

Ik kan met een dankbaar hart getuigen, dat de Heer dit gebed voor mij heeft verhoord en niet alleen mijn lichaam heeft genezen, maar mij ook een afschuw van den drank heeft gegeven, zoodat ik er nimmer weer lust of begeerte naar heb gevoeld en mij een geheel nieuwe mensch heeft gemaakt. Ik gevoel, mijn zonde is mij vergeven en geloof, dat Jezus mij heeft aangenomen en mij door Zijne kracht zal bewaren.

Ook mijn dochtertje van elf jaren was al een jaar geplaagd met een zeere keel en ook zweeren waren aan haar tong en aan haar gehemelte; hiervoor heb ik twee dokters gehad en het kost mij meer dan veertig pond. Ook zij is bijna oogenblikkelijk op het gebed genezen, want den derden dag was zij reeds gezond.

Ook ons kleinste kind was van

haar geboorte krank en had de laatste twintig dagen een verschrikkelijke hoest, die dag en nacht aanhield, waardoor zijn zwakke lichaampje zeer gefolterd werd; ook dit kind was reeds den derden dag volkomen gezond. Ik heb de laatste vier jaren meer dan 200 L. aan dokters betaald, zonder door hun geholpen te worden, en kan nu den Heer niet genoeg danken, daar wij nu allen voor niets de gezondheid hebben ontvangen.

JOH. H. ENGELBRECHT.

Vaalspruit, dist. Smithfield.

Bovenstaande getuigenis heeft mij zoo getroffen, dat ik mij gedrongen gevoel, er eenige opmerkingen bij te maken:

1. Zijne ervaring leert ons, hoezeer de medicijnen de genezing door den Heer kunnen verhinderen. Hij had geene medicijnen gebruikt, nadat er om zijne genezing gebeden was, doch had ze slechts bewaard, zeer licht met het doel, ze te gebruiken, indien het gebed niet de gewenschte uitwerking mocht hebben. Dit was derhalve nog een teeken van ongeloof en moest verdwijnen, vóór de herstelling komen kon.

2. Hij weet niet genoegzaam zijne dankbaarheid uit te spreken, daar hij nu om niet voor zich en zijne kinderen de gezondheid verkreeg, terwijl hij zonder haat te vinden, in vier jaren meer dan L200 aan dokters besteed had. Er is reeds eene groote menigte

in Zuid-Afrika, die dergelijke dankbetuiging geeft als de heer Engelbrecht en nog wordt de geloofsgenezing verwacht.

3. Wij leeren uit zijne getuigenis, wat de veilige weg is, om van de heerschappij der bedwelmende dranken verlost te worden, namelijk door het geloofsgebed. Ik heb reeds voor vele dronkaards gebeden, die door dat middel geheel van den drank verlost zijn. Slaven van dit nat, dat lichaam, ziel en huisgezin verderft, zoekt toch door het gebed des geloofs van deze banden des Satans losgemaakt te worden.

4. De heer Engelbrecht was bijna tot wanhoop gebracht door het lezen van moderne boeken, die met minachting van den Bijbel spraken. Om uws levens wil, wacht u, zulke boeken te lezen. De moderneren leeren, dat wonderbare genezingen door den Heer onmogelijk zijn, als strijdig zijnde met de wetten der natuur en daarom is de hedendaagse geloofsgenezing zeer dienstbaar, om de moderneren eerst van hunne dwaling en dan van zonde te overtuigen en aldus hen te zaligen.

Genezing van kanker.

Eene zuster, die door middel van ons gebed vanden kanker in de borst genezen is, schreef mij kortgeleden en zond tevens de getuigenis harer volkomene genezing van deze anderszins ongeneeslijke kwaal. Zij schrijft als volgt:

Ik heb lang verzuimd, om mijne genezing uit te schrijven, omdat wij

van de eene plaats naar de andere rondgetrokken zijn. Het is hier bitter droog, vele schapen sterven en de Heer roept door dezen tegenwoordig tot bekeering, doch de menschen nemen geen acht op de hand des Heeren.

Dr. S. Hofmeijer, predikant te Montagu, was verleden week bij ons en wij hebben een aangenaam uur gehad. Hij heeft mijne borst gezien, die van de kanker genezen was en was daarover zeer verblijd en heeft toen ook een dankgebed met mij gehouden en was recht dankbaar, dat God nog met ons wil wonen, zooals in vroegere dagen. Bidt toch gedurig voor ons, dat wij in de genade mogen wassen en dat wij daar aan Gods rechterhand elkander mogen ontmoeten en onzen God mogen danken voor de hier reeds genoten zegeningen naar ziel en lichaam.

Nu volgt haar eigene getuigenis harer genezing: »Mijne lieve vrienden, ik wil u gaarne meedeelen, wat de Heer aan mij naar ziel en lichaam gedaan heeft. In 1882 werd mijn eene borst erg gekneusd en de borst werd van dag tot dag erger en het gezwel grooter. Ik ging naar den dokter, die veel medelijden met mij had en alles voor mij gedaan heeft, wat hij kon, doch dewijl de borst al erger werd, verzocht hij mij, om liever het gezwel uit te snijden. Gij kunt u wel verbeelden, in welk een treurig lot ik mij toen bevond. Mijn lichaam was vol van de grootste smart en mijne ziel bedroefd tot den dood en ik had geen rust dag of nacht.

In April 1884, verzocht ik mijn man, om mij naar Beaufort West te brengen, daar ik dacht, dat het 't laatste nachtmaal zou zijn, dat ik zou kunnen bijwonen. Toen wij op het dorp kwamen, ging ik weer naar den dokter en vroeg hem of hij geen ander middel kon uitvinden, dan het mes. Hij riep dokter Robertson, om zijn oordeel er over te vragen, die ook zeide, dat het kanker was en dat er voor de borst geen ander middel was, dan het mes en dat dit binnen zes weken moest geschieden. Ik kon dien nacht niet slapen van angst en pijn.

Mijne vrienden vertelden mij van Ds. H. en dwongen, om mij aan geloofsgenezing over te geven, maar daartoe kon ik niet komen, doch dacht onophoudelijk aan Jak. 5 v. 14 & 15.

Den volgenden dag was het voorbereiding en de dienst werd door Ds. H. gehouden. Ik had eerst aan de preek niets, het was alles om mij heen in duisternis en het was gedurig, of ik een geopend graf zag, waarin ik binnen weinige dagen zou gelegd worden. Ik had geen anderen raad, dan naar ziel en lichaam tot Jezus te vluchten, onder wiens vleugelen alleen schaduw te vinden is. Ik zeide vervolgens, Heer, ik zal u niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent.

Wie kan Gods liefde peilen, die een zondaar door zulke wolken van duisternis kan voeren, want toen ik uit de kerk kwam, had ik vrede met God en Christus was mij alles; ook was de geloofsgevoeling, waaraan ik voorheen twij-

felde, voor mij zoo duidelijk, dat ik het oogenblik niet kon alwachten, om Ds. H. te ontmoeten, om met hem om mijne genezing te bidden, daar God zegt: Waar twee of drie in mijnen naam vergaderd zijn, daar ben ik in het midden van hen.

Den volgenden morgen bad hij met mij, maar op het oogenblik kan ik niet zeggen, dat ik beterschap ondervond, maar eenige dagen later kwam hij bij ons aan huis en sprak en bad toen met mij en verklaarde, op welk eene wijze het geschieden moet, daar de genezing alleen van God moet verwacht worden, naar Zijnen heiligen wil en welbehagen.

Toen hij bad kreeg ik zeer veel steken in mijn borst en lichaam, maar het was de laatste pijn, die ik immer aan de borst gevoeld heb en een maand en 16 dagen daarna was mijne borst volkomen hersteld. Mijne borst is nu 6 maanden volkomen gezond.

Doch mijne lieve vrienden, aan wien heb ik mijne herstelling te danken? Mijn God en Zaligmaker heeft het gedaan, want Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen. (Matth. 8. v. 17.)

»Loof den Heer mijne ziel en al, wat binnen in mij is, Zijnen heiligen naam. Loof den Heer mijne ziel en vergeet geene van Zijne weldaden. Die al uwe ongerechtigheid vergeeft, die al uwe krankheden geneest, die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhertigheden, die uwen mond verza-

digd met het goede en uwe jeugd vernieuwt als een arends. (Ps. 103 v. 1 & 5.)

Ook wil ik mijn hartelijken dank betoonen aan Ds. H. die voor mij gebeden en gestreden heeft. Moge God zijn werk bekronen, dat wij aan Gods rechterhand hem mogen danken voor de genade, door middel van hem alhier genoten.

Juff. W. BEZUIDENHOUT.

Zoutkloof.

Naar het mij toeschijnt kunnen er bij de getuigenis dezer zuster eenige nuttige opmerkingen gemaakt worden, waarvan ik mij thans wensch te bedienen. Deze zijn de volgende:

1. Hierin vinden we eene vergelijking tusschen de waarde der menschelijke wijsheid in de geneeskunst en het geloofsgebed. Wij hebben deze zuster zelve hooren getuigen, dat de geneesheeren voor haar niets konden doen, dan de borst, waarin de kanker was, afzetten. Zelfs heeft zij mij verteld, dat de geneesheeren hare pijn niet eens gemakkelijker konden maken, terwijl de pijn haar terstond verliet, nadat wij bij haar aan huis om hare genezing gebeden hadden. De wijsheid dezer wereld, volgens welke de geneesheeren hare borst wilden afzetten en waardoor tevens haar leven in gevaar zou gebracht zijn, is dwaasheid bij God, die zonder mes, zonder pijn, zonder levensgevaar, enkel op het geloofsgebed de kanker uit de borst wegneemt.

Eenigen tijd geleden ontving Juff. H. een brief van Juff. D. J. Marais te Kruitfontein, district Beaufort West, waarin zij melding maakt van de genezing van bovengenoemde zuster, alsmede van een andere Juffrouw, die ook kanker in de borst had en welke groote geestelijke zegeningen zij en haar man door middel daarvan ontvangen hadden. Nu volgt haar brief. »Wel geliefde, u zal zekerlijk nieuwsgierig wezen omtrent die twee vrouwen, waar Ds. H. voor gebeden heeft, n. l. Juffrouw Malan en Juffrouw Bezuidenhout; die twee zijn geheel hersteld geworden. O geliefde, de Heer heeft wonderlijk Zijnen Geest uitgestort op Juffrouw Malan. De Heer Malan was niet een man, die in het openbaar gebeden heeft en nu zijn hij en zijne vrouw heerlijk bekeerd en loven en danken God voor die goedheid aan hen bewezen. Zij hebben nu ook biduur in hunne buurt en er waren acht menschen, die voorgingen in het gebed.» Deze Juffrouw D. Malan, district Frazerburg, had ter oorzaak van den kanker reeds eenmaal hare borst laten snijden en nu begon het weder aan te wassen en zij was van plan, de borst andermaal door den geneesheer te laten snijden, doch toen zij vernam, dat Juffrouw Bezuidenhout zoo wonderlijk genas op het gebed des geloofs, kreeg zij ook een sterke begeerte, om op gelijke wijze door den Heer genezen te worden.

Mijn tijd was zeer beperkt, zodat ik slechts een uur kon besteden, om met haar en haren man

te spreken en te bidden, doch waarop God rijken zegen gegeven heeft, gelijk de vermelde brief duidelijk aantoonst, niet enkel in de genezing van den kanker in de borst, maar tevens in bekeering en heiligmaking.

2. Uit het geval van Juffrouw Bezuidenhout leeren we tevens, dat herhaaldelijke samenspreking en samenbidding dikwijls noodig kan zijn, om de genezing van God te ontvangen, want zij getuigt, dat mijn eerste gebed voor haar geen merkbare beterschap aanbracht, doch dat zij terstond genezen werd, nadat ik de tweede maal voor haar gebeden had.

Of heeft Jezus aanhoudend bidden om dezelfde zaak algekeurd? Immers neen, maar integendeel zegt Lukas: En hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet en niet vertragen. En de Heer zeide: Hoort wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God dan geen recht doen zijnen uitverkorenen, die dag en nacht tot hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen (of het antwoord vertraagt?) Lukas 18 v. 1, 6 en 7.

3. Wij leeren mede uit de getuigenis van Juffrouw Bezuidenhout en dat gegeven van Juffrouw Malan, welke groote geestelijke zegeningen er gepaard gaan met de lichaamsgenezing door het gebed des geloofs, dat zij bekeering en heiligmaking aanbrengt. Vele leden der Ned. Geref. Kerk schijnen te meenen (en wie kan zeggen in hoeverre hunne predikanten daarvan de oorzaak zijn), dat de gene-

zing der kranken, die door middel van ons geschiedt, eigenlijk gezegd geene geloofsgenezing is, of genezing door het gebed des geloofs, maar eene soort van bespreking aldus genoemd, dat doorgaans en misschien niet ten onrechte, als een duivelskunstenaarswerk wordt beschouwd, doch veronderstel eens dat zulk eene beschuldiging waarheid behelsde, zouden er dan niet onze wijze van genezing zulke groote geestelijke zegeningen van bekeering en heiligmaking vergezeld gaan, gelijk verhaald is in bovengenoemde getuigenissen en welke zegeningen men allerwege bij de geloofsgenezing waarneemt. Niet dat de genezing door middel van ons noodzakelijk bekeering ten gevolge heeft, maar dat de Heilige Geest, die de lichaamsgenezing op het geloofsgebed werkt, ook de genezenen tot geestelijke hernieuwing en hervorming aanspoort.

Onlangs vroeg ik iemand, die op het geloofsgebed hersteld was van ziekte, of hij nu zijn hart ook al aan den Heer gegeven had, waarop hij antwoordde: »Indien ik dit nu niet gedaan had, dan zou ik het in der eeuwigheid niet doen,« gevende daardoor te kennen, welk een aandrang de geloofsgenezing tot waarachtige bekeering geeft.

De lezer vergelijke nu de dingen, die God door middel van ons gedaan heeft tot lichamelijk en geestelijk heil der menschen, met de smaad en vervolging, die wij zooveel in Zuid-Afrika te verduren hebben. En wat nog meest te betreuren is, dat eenige predikanten de geestelijke leiders des volks in

deze vervolging de voorgangers zijn. Zij schrijven stukken met het merkbare doel, om onste schande te maken, alsof wij oproermakers, leugenaars en bedriegers waren en laten die lasterlijke stukken in alle bladen des lands opnemen. Zij denken schijnbaar, Gode een dienst te doen, door ons karakter op allerlei mogelijke wijze te bekladden. Doch God zelve zal hen richten. Wij mogen wel zeggen met betrekking tot hen, gelijk Paulus zeide: »Alexander, de kopersmid, heeft mij veel kwaads betoond; de Heer vergelde hem naar zijne werken.« 2 Tim. 4 v. 14. Van een kopersmid echter zou men zulks nog beter kunnen overzien, dan van hen, die voor-
geven, dienstknechten van Christus

te zijn. Deze doen zulks onder den naam van wachters te zijn op Zions muren, waardoor zij bij de eenvoudigen het geloof tot genezing benemen. Paulus bemoedigde Timotheus in de vervolging, die hij om des Heeren wil ondergaan moest. Ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden. (2 Timótheüs 3 vers 12.)

Vrienden van des Heeren werk, bidt voor ons op navolgende wijze: »Heer, zie op hunne dreigingen en geef uwen dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, daarin, dat gij uwe hand uitstrekt tot genezing en dat teekenen en wonderen geschieden, door den naam van uw heilig Kind Jezus.« (Hand. 4 v. 29, 30.)

EINDE.

